

1597

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

129649 / Melamed Yossi

י"א ניסן תשמ"ג

**"אשר לא ציווה": להיות צייתן לפקודות זו לא
תכלית המעלה שיעור בלקוטי שיחות**

**מה עומד מאחורי מספר ה"נימין" המשתנה של
כינור בית המקדש? אור וחיות**

**מול אתגרי זמנינו נדרש להפעיל את 'חוש הריח'
התוועדות עם הרבי**

שבת זו הינה השבת האחרונה של חודש ניסן, חודש הגאולה - "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל".

ביום כ"ח ניסן בשנת תנש"א נשא הרבי שיחת קודש מעוררת אודות העיסוק בהכנה לגאולה, ובה פנה בקריאת הקודש "עשו כל אשר ביכולתכם" להביא את משיח צדקנו.

את עבודת ההכנה לקראת ביאת המשיח מיקד הרבי ללימוד סוגיות הגאולה, מתוך מטרה שהעיסוק התורני בכך ישליך על הנהגתנו כבר עתה, שתהווה מעין 'טעימה' מסדר החיים ועבודת השם העתידית.

במדור 'התוועדות עם הרבי' נלמד כיצד ייעודי העתיד שנאמרו לגבי משיח, שישפוט בחוש הריח ו"יכוף כל ישראל" משליכים על עבודתנו, שצריכה אף היא להיות באופן כזה.

במדור 'אור וחיות' נפגוש את ההקשר של הגאולה לפרשת השבוע והשם "שמיני", וגם בהקשר זה - נלמד כיצד 'לתרגם' את אופן עבודת השם העתידית בתוך עבודת השם שלנו עתה.

בשבת זו מתחילים לומר 'פרקי אבות'. בהתאם להוראת הרבי ללמוד לפחות משנה אחת מתוך הפרק השבועי עם ביאורים, מופיע החל מגיליון זה המדור 'רבי אומר' ובו ביאורים מתומצתים משיחותיו העשירות של הרבי על פרקי אבות.

03 ההכנה ל"והריחו ביראת השם": בזמנינו נדרש להשתמש ב'חוש הריח' כדי לזהות אם דברים מסוימים מתאימים לרצון השם או לא; צריך לבער את קליפת ה'דמוקרטיה'. ביחס לענייני תורה ומצוות ויראת שמיים, לא משנה כלל מהי דעת הרוב • **התוועדות עם הרבי**

04 פעמיים יורדת אש מן השמיים ביום חנוכת המשכן. פעם אחת היא שורפת את הקורבנות, ובפעם השנייה היא מאכלת את בני אהרן, נדב ואביהוא. שתי ירידות האש מסמלות שני סוגים של השראת השכינה, במשכן ובעבודת השם של כל אחד מאיתנו • **שיעור בלקוטי שיחות**

12 את הבהילות והריצה אחר הרופאים צריך להחליף ברגש של ביטחון בה', ואת העיסוק בכוח המחשבה בנייתו המצב צריך להשאיר לרופאים. הדרכה בהירה של הרבי לבני זוג איך להתנהל נכון מול מצב רפואי בעייתי • **מכתב מבואר**

14 מדוע "ביום השמיני" דווקא התרחש גילוי השכינה? מה מסתתר ב"כינור" של בית המקדש ובשינוי במספר ה"נימין" שבו? - 'שבע', 'שמונה' ועשר' בעבודת השם שלנו בזמן הזה ולעתיד לבוא • **אור וחיות**

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

תמונה מספרת - 13 • ווארט חסידות - 16 • פרקי אבות - 18 • לוח חב"ד - 19 • עת לדעת - 22 • שניים מקרא - 23 • זמנים ושיעורי השבוע - 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
6084000 • 7474-0793 • ISSN 1597
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"ו מליובאוויטש
צוקוללה"ה נבג"מ זי"ע

שיחת אחרון של פסח תשח"י
(תורת מנחם חלק כב, עמוד 267)

התוועדות עם הרבי

קיימת רק אמת אחת. הטענות אודות "צדק ויושר" כביכול, אם הם נגד התורה, הם נגד האמת ונגד הצדק והיושר

דרוש 'חוש ריח'

אודות משיח נאמר: "הריחו ביראת ה'", "דמורח ודאין" - משיח ידון וישפוט על פי חוש הריח.

סיפורי התורה אינם סתם סיפורים, אלא הוראות. לכן, בהכרח שגם סיפור התורה על כך שמשיח יהיה "מורח ודאין", מהווה הוראה בעבודתנו עתה:

החילוק בין ריח לאכילה הוא - שאכילה היא דבר שהגוף נהנה ממנו. לעומת זאת הריח הוא "דבר שהנשמה נהנית ממנו", אך לעניינים גופניים אין לו שייכות. שהרי הריח אינו דבר שאפשר למששו בידים.

בעבודת השם ישנם עניינים ש'אפשר למשש אותם' - להצביע על סעיף מסוים בשולחן-ערוך שבו מפורש שהם היפך התורה. אבל ישנם עניינים ש'אי אפשר למשש אותם' - קשה למצוא בפירוש בשולחן-ערוך אם הם מותרים או לא, אך למרות זאת יכולים עדיין להבחין אם 'נודף מהם ריח' של יראת-שמיים או להפך חס ושלום.

בזמן ד'עקבתא דמשיחא' [קודם ביאת המשיח] ישנם כמה וכמה עניינים שביחס אליהם צריכים להשתמש ולדון בחוש הריח, "מורח ודאין". להרגיש אם הם מוסיפים בתורה, מצוות ויראת שמיים או לא, ולפסוק דין בפועל על סמך זה. שכאשר מרגישים שעניין מסוים הוא סתירה ליראת שמיים, צריכים ללחום כנגדו.

בזמנו של הרבי הרש"ב נ"ע דרשה ממשלת רוסיה שהרבנים יצטרכו ללמוד גם חוכמות חיצוניות [השכלה כללית], ולמען קידום מטרה זו ערכה הממשלה אספת רבנים בעיר המלוכה, פטרבורג.

במהלך האספה נעמד הרבי הרש"ב נגד דרישת המלוכה בכל תוקף ועוז. למרות שרוב הנאספים הסכימו לדרישת המלוכה, ובפרט לאור האיום שאם לא תתקבל הדרישה, אזי יערכו פוגרומים ביהודים, רחמנא ליצלן.

אחד מגדולי הרבנים פנה אל הרבי ושאל אותו: כיצד הינכם בטוחים לעמוד בתוקף נגד דרישת המלוכה, בה בשעה שישנו איום של פוגרומים?

והשיב הרבי: כיוון שדבר זה מנוגד ליראת שמיים. שאל אותו הרבי: מהו המקור לכך? והשיב לו הרבי: הנני מרגיש כך! שאל הרב בפליאה: ליובאוויטשער רבי! על ה'הרגש' שלכם הינכם סומכים? והשיב הרבי: כן! ואמר אותו רב: אם כן, אעמוד גם אני לצידכם ואסייע לכם.

קליפת ה'דמוקרטיה'

בכל דור יש עניין מיוחד שבו מתגברת הקליפה ביותר. אחת הקליפות שבדורנו זה היא קליפת ה'דמוקרטיה' - שכל דבר ועניין צריך לברר לפי רוב דעות, ועד שגם בענייני תורה ומצוות מכריעים על פי הרוב.

ובכן: צריך לדעת שישנם עניינים שבהם אין משמעות כלל לרוב דעות. וכמו חוקי הטבע שהטביע הקב"ה, שחוקים אלו לא ישתנו בשום אופן על ידי רוב דעות. גם אם תהיה החלטה על פי רוב דעות שטבע האבן צריך להשתנות, ובמקום להימשך למטה צריכה היא לעלות למעלה, לא יפעל זה על האבן מאומה...

ואם בחוקי הטבע כן הוא, ודאי וודאי שכן הוא בחוקי התורה, שאין שייך בזה הכרעת הרוב. שהרי חוקי התורה הם סביבת חוקי הטבע, וכמו שכתוב "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמיים וארץ לא שמת".

אודות משיח כותב הרמב"ם: "ואם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה... ויכוף כל ישראל לילך בה וכו'".

הפירוש ב"יכוף כל ישראל" הוא - שמשיח לא יתפעל מאלו שיטענו שצריך ללכת אחר רוב דעות, ויש צורך ב"דמוקרטיה" ואילו הוא "דיקטטור" וכו'; כיוון שישנה רק אמת אחת - האמת האלוקית שבתורה ומצוות. כל הטענות אודות "צדק ויושר", כביכול, אם הם נגד התורה הרי הם נגד האמת, ונגד הצדק והיושר.

וזוהי גם הוראה בנוגע לעבודתנו עתה בזמן הגלות - שאין להתחשב ברוב דעות, ב"דמוקרטיה" וכו'. מה שקובע הוא רק דבר אחד: התורה והמצוות.

”בקרובי אקדש”

בפרשת השבוע אנו קוראים על אחד האירועים הטרגיים שאירעו עם הקמת המשכן: מיתתם בחטף של נדב ואביהוא, בניו של אהרן הכהן. הם נכנסו לתוך המשכן ללא רשות, הקטירו קטורת שלא לפי ציווי מאת השם, ומיד ירדה אש מן השמיים ושרפה אותם¹:

וַיִּקְחוּ בְנֵי אֶהֱרֹן נָדָב וָאִיְהוּא אִישׁ מִחֶתְתּוֹ וַיָּהֲנוּ כֶּהֱן אִשׁ וַיִּשְׂמוּ עָלֶיהָ קֹטֶרֶת, וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם. וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם, וַיָּמָתוּ לִפְנֵי ה'.

מיד לאחר מכן מספרת התורה כיצד משה רבינו מנחם את אחיו אהרן²:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן: ”הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' לֵאמֹר: בְּקִרְבִּי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכְבֹּד”. וַיֵּדַם אֶהֱרֹן.

משה רבינו מבקש לנחם את אהרן אחיו בכך שמותם של בניו דווקא מוכיח שהם היו קדושים וקרובים ביותר אל הקדוש ברוך הוא. מפני שדווקא את הקרובים אליו ביותר, השם מעניש בחומרה רבה אפילו על שגיאות קטנות. וזו משמעות הביטוי ”בקרובי אקדש” - ההחמרה וההקפדה של השם דווקא עם מי שקרובים לו מכולם, מקדשות את שמו וגורמות ליראת שמו בקרב הציבור הרחב³. מכאן הפך צמד המילים ”בקרובי אקדש” למטבע לשון השגורה בפינו בהספדים ואזכרות, שמשמעותה היא: ”השם לוקח את הטובים”.

אלא שבדברי חז”ל אנחנו מוצאים פרשנות שונה, שנותנת לנו פרספקטיבה אחרת לגמרי על הסיפור כולו, ועל דברי התנחומים של משה לאחיו אהרן. כך אומרים חז”ל⁴:

הָיָה אֶהֱרֹן עֹמֵד וְתוֹהָא. אָמַר: אוֹי לִי! כִּךָ עֲבָרָה בְּיָדִי וּבִיד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִנֵּנִי.

נִכְנַס מֹשֶׁה אֶצְלוֹ וְהָיָה מְפִיסוֹ.

אָמַר לוֹ: ”אֶהֱרֹן אַחִי! מִסִּינַי נֹאמַר לִי: עֲתִיד אֲנִי לְקַדֵּשׁ אֶת הַבַּיִת הַזֶּה. בְּאֶדָם גָּדוֹל אֲנִי מְקַדְּשׁוֹ. הֵייתִי סָבוּר אוֹ כִּי אוֹ כִּךָ הַבַּיִת מִתְקַדֵּשׁ. עַכְשָׁיו נִמְצְאוּ בְנֵיךָ גָּדוֹלִים מִמֶּנִּי וּמִמֶּךָ, שֶׁבָּהֶם הַבַּיִת נִתְקַדֵּשׁ!”.

כִּיּוֹן שֶׁשָּׁמַע אֶהֱרֹן כִּךָ, צָדַק עָלָיו אֶת הַדִּין, שֶׁתֵּק, שֶׁנֶּאֱמַר: ”וַיֵּדַם אֶהֱרֹן”.

1. ויקרא, י א-ב.

2. שם, ג.

3. וכך אכן מפורש בגמרא (זבחים, קטו, ב) ובמפרשים שם. ראה בגוף השיחה, סעיף ג.

4. תורת כהנים שמיני ט, כד.

בלקוטי שיחות

קטורת הים

פעמיים יורדת אש מן השמיים ביום חנוכת המשכן. פעם אחת היא שורפת את הקורבנות, ובפעם השנייה היא מאכלת את בני אהרן, נדב ואביהוא.

שתי ירידות האש מסמלות שני סוגים של השראת השכינה, במשכן ובעבודת השם של כל אחד מאיתנו.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק לב, שיחה ראשונה לפרשת אחרי

**וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ וַיִּכְרְבוּ אֶת
הָעָם, וַיֵּרָא כְבוֹד ה' אֶל כָּל הָעָם.
וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הָעֹלָה
וְאֶת הַחֲלִיבִים, וַיֵּרָא כָּל הָעָם וַיִּרְאוּ וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם.**

האש שירדה מן השמיים היא האות לכך שהקדוש ברוך הוא שורה במשכן ומקבל את הקורבנות שהוקרבו לו. אכן, בהקרבת קורבנות היום השמיני, הצליחו אהרן ובניו 'להפעיל' את המשכן ולגרום לשכינה לשרות בו. התגובה של העם כולו להשראת השכינה היא שמחה יוצאת דופן. הם משתחוים להשם בשמחה ובהודיה גדולה, תוך אמירת שירות ותשבחות.

ואז, עוד באותו יום, זמן קצר לאחר רגע השיא המשמח והמכונן של השראת השכינה במשכן - מתרחשת הטרגדיה, המתוארת בתורה בפרק הבא.

בני אהרן הכוהנים, שלמעשה היו שותפים לעבודת היום שגרמה להשראת השכינה במשכן, 'חטני השמחה' של החגיגה הגדולה, מפנימים את העובדה שהשם קיבל את הקורבנות שמקריבים לו במשכן, ומחליטים על דעת עצמם להיכנס לקודש ולהקטיר קטורת. על כך הם נענשים בעונש מוות מידי ופתאומי, מה שמאיים להשביט את השמחה הגדולה ולהחליף אותה באבל עמוק.

כשאנו מודעים לרקע, אנו קוראים אחרת את האירוע - גם את הצער של אהרן, ולא פחות מכך את התנחומים של משה. אי אפשר להתעלם מכך שהצער הגדול של אהרן היה קשור לכך שהוא ראה במעשה של בניו כישלון וחטא שפגמו בקדושת המשכן. ומשום כך, מילות הנחמה של משה אומרות את ההפך: מות נדב ואביהוא הוא דווקא חלק מהותי מההתרחשות הגדולה של היום הזה. משה בעצם אומר לאהרן: "כעת מתברר, שמה שאני לא הצלחתי לעשות בשבעת ימי המילואים, ואתה לא הצלחת לעשות בקורבנות שהקרבת היום, בניך הצליחו לעשות בהקרבת הקטורת שלהם". הם אלו שגרמו להשראת השכינה במשכן!

כך מתקדש הבית!?

אלא שלכאורה, דברי התנחומים של משה לאהרן לא תואמים את העובדות בשטח.

ראשית, יש בעיה בהשתלשלות האירועים:

בני אהרן לא מתו ביום עבודה שגרתי אחד מתוך רבים במשכן. הם מתו בעיצומו של יום שיא חגיגי ומיוחד: יום חנוכת המשכן.

מה כל כך מיוחד ביום הזה? - לשם כך נחזור מעט אחורה בזמן.

במשך חודשים ארוכים עסקו בני ישראל בבניית המשכן, כפי שקראנו בפרשיות האחרונות של חומש שמות. לאחר מכן, הובאו כל חלקי המשכן אל משה, שהרכיב אותם והעמיד את המשכן פעם אחר פעם, מדי יום במשך שבעה ימים. גם המזבח הוקם ומשה בעצמו הקריב עליו קורבנות, וגם אימן ותרגל את אהרן ואת בניו הכוהנים בעבודות הכהונה. אלו נקראו "שבעת ימי המילואים" - האימונים והתרגול לקראת חנוכת המשכן וההפעלה הסדירה של עבודת הקודש.

אלא שבשבעת הימים הללו משהו עדיין היה חסר. כל חלקי המשכן עמדו על מקומם, גם הקורבנות הוקרבו בדיוק לפי ההוראות והכללים - אבל העיקר חסר מן הספר. השכינה הקדושה לא שרתה על המשכן.

זה לא היה עוד פרט, זה היה לב העניין. ולכן, העובדה ששכינת השם עוד לא שרתה על המשכן החדש, גרמה לדאגה וצער בקרב בני ישראל. כך כותב רש"י⁵:

כָּל שִׁבְעַת יְמֵי הַמִּלּוּאִים שֶׁהֶעֱמִידוּ מֹשֶׁה לַמִּשְׁכָּן, שִׁמְשׁ בּוֹ וּפָרְקוּ כָּל יוֹם, וְלֹא שָׁרְתָה בּוֹ שְׁכִינָה. וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל נִכְלָמִים...

אָמַר לָהֶם: "זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' תַּעֲשׂוּ, וַיֵּרָא אֲלֵיכֶם כְּבוֹד ה'". אַהֲרֹן אָחִי כְּדָאִי וְחָשׁוּב מִמֶּנִּי. שֶׁעַל יְדֵי קִרְבָּנֹתַי וְעִבּוּדֹתַי תִּשְׁרָה שְׁכִינָה בְּכֶם, וְתִרְעוּ שֶׁהַמָּקוֹם בָּחַר בּוֹ.

ביום השמיני - שאת קורותיו מספרת התורה בפרשה שלנו, משה מקים את המשכן בפעם האחרונה. הפעם הוא מורה שאהרן ובניו הם שיקריבו את הקורבנות, וזה מה שסוף סוף ישרה את השכינה במשכן.

ואכן, לאחר שאהרן ובניו מסיימים להקריב את כל הקורבנות כהלכה, מגיע הרגע המיוחל לו מצפים בני ישראל מזה שבועות וחודשים⁶:

5. ויקרא פרק ט, כג.

6. שם, כג-כד.

מתו בחיבת הקודש

רוב ככל המפרשים מנסים להבין ולהסביר איפה טעו בני אהרן, כיצד קרה שנכשלו ובמה חטאו עד שנענשו בעונש חמור כזה, בה בשעה שהם נחשבים צדיקים וקדושים. הפרטים הללו אכן אינם מפורשים בתורה, ולכן כל פרשן רואה את הסיפור באור אחר.

יש אומרים שהבעיה במעשה של נדב ואביהוא הייתה בכך שהם לא ביקשו רשות והסכמה ממשה להקטרת הקטורת, דבר שמבטא חוסר כבוד. יש מסבירים שהם נכנסו לקודש כשהם שתויים, דבר שרק מאוחר יותר נאסר על הכוהנים. כך, כל פרשן לפי דרכו מנסה לפתור את העניין: מצד אחד, כנראה שהם עשו משהו שלא 'לפי הכללים'; מצד שני, זה היה מעשה חמור שעונשו חמור ביותר; מצד שלישי, יש הסבר למעשיהם וברור מעל כל ספק שהם היו ונותרו צדיקי עליון קדושים וטהורים.

בשונה מכל המפרשים, ה"אור החיים" הקדוש - רבינו חיים בן עטר - הולך בכיוון אחר לחלוטין. הוא לא מנסה לרבע את המעגל, ומציע פירוש מהפכני ממש לסיפור. וכך כותב ה"אור החיים" הקדוש:

"בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה' פְּרוּשׁ, שֶׁנִּתְקַרְבוּ לִפְנֵי אֹרֶחַ הָעֲלִיּוֹן בַּחֲבַת הַקֹּדֶשׁ, וּבָזָה מֵתוֹ. וְהָיָא סוּד הַנְּשִׁיקָה שֶׁבָּה מֵתִים הַצַּדִּיקִים...

שֶׁהֵם שָׁהוּ מְרִינִישִׁים בְּמִיתָתָם, לֹא נִמְנְעוּ מִקְּרֹב לְרִבְּקוֹת נְעִימוֹת עֲרֵבוֹת יְדִידוֹת חֲבִיבוֹת חֲשִׁיקוֹת מִתִּיקוֹת עַד כְּלוֹת נַפְשוֹתָם מֵחַם.

זהו היפוך של כל הסיפור: בני אהרן לא חטאו כלל. זה לא שהם חטאו בחטא לא חמור, אלא שהם עשו מעשה חיובי! ובהמשך לכך, מותם של נדב ואביהוא לא היה עונש, אלא "מיתת נשיקה", מיתה של צדיקים שהיא תוצאה של קרבה כה גדולה אל השם, עד שהנשמה פשוט עוזבת את הגוף מרוב השתוקקות וכיסופים לקדוש ברוך הוא, מה שנקרא "כלות הנפש".

הציטוט שהבאנו כאן הוא רק קטע חלקי מתוך הביאור המלא של ה"אור החיים", שמאריך עוד יותר לפרט ולהפליא את גודל המעשה של בני אהרן, שהיה ביטוי של אהבה עצומה והשתוקקות

מהו תוכן העניין ד"יתקדש הבית"?

הרי היה זה לאחר "כל שבעת ימי המילואים, שהעמידו משה למשכן ושימש בו", ולאחר העבודות ביום השמיני למילואים, שאז "ירדה שכינה לישראל".

וכמפורש בפסוק: "וירא כבוד השם אל כל העם, ותצא אש מלפני השם ותאכל על המזבח את העולה ואת החלבים, וירא כל העם וירונו ויפלו על פניהם".

וכיוון שכבר שרתה שכינה בישראל, מה היה חסר עוד בקדושת המשכן?

כפי שכבר תיארנו את סדר התרחשות האירועים, "כבוד השם" ירד על המשכן כבר אחרי הקרבת הקורבנות על ידי אהרן ובניו, ומשה רבינו בעצמו אף אמר ש"על ידי קורבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם". התורה גם מתארת את החגיגות והשירה הגדולה של כל העם בעקבות זאת.

אז מה קרה בין הפרקים? על מה משה רבינו מדבר, כשהוא אומר ש"הבית התקדש" במוותם של נדב ואביהוא? מה היה חסר עוד במשכן? ותמיהה חזקה לא פחות, נוגעת לעצם העניין:

תמוה, לכאורה: וכי אפשר לומר שפעולה בלתי רצויה (גם אם החטא הוא רק בדקות דדקות כו') תגרום לקידוש הבית?!

נדב ואביהוא עשו מעשה בלתי רצוי, הם הקטירו "אש זרה אשר לא ציווה אותם", ונענשו על כך בעונש מוות. ישנם כמה הסברים לשאלה מה היה בעיית בדיוק בקטורת הזו, אבל אין שלא נסביר את זה, היה כאן משהו חריג ולא תקין.

אם כן, איך יתכן שדווקא המעשה הבלתי רצוי של בני אהרן הצליח לחולל את מה שמשה ואהרן ניסו ולא הצליחו? לא רק שעל פניו אין קשר בין הדברים, זה אף נראה כמו דברים שסותרים זה את זה - חטא חמור (לכאורה) הוא זה שמקדש את הבית ומשרה את השכינה במשכן?!

א. ל' רש"י שמיני ט, כג ד"ה ויצאו.

ב. ראה גם המשך פרש"י שם.

ג. ל' רש"י שם ד"ה ויבא.

ד. שם, כג-כד.

עצומה לקרבת השם. אפשר לשים לב לסדרת הביטויים הרגשיים בלשונו של ה"אור החיים" שמתארים עד כמה גדולה הייתה תשוקתם של בני אהרן לגעת בקודש.

אז למה הם מתו? לא כעונש, אלא משום שכאשר הם חשו את הקדושה הגדולה שהאירה במשכן, הגוף הגשמי שלהם כבר לא יכול היה להכיל את האהבה העצומה הזו להשם, והנשמה פרחת מן הגוף. זה לא היה מוות של חוטאים, חלילה, אלא בדיוק להפך: כיליון מרוב אהבה, ביטוי של דבקות מושלמת ומוחלטת בהשם.

זה הבסיס הרעיוני שממנו נצא לדרך, לבחון איך המעשה של נדב ואביהוא היה זה שהביא להשראת השכינה הקדושה.

נפש קשורה

כדי להבין את הסיפור כולו, ואף ללמוד ממנו מסר ומבט חדש על הקשר שלנו עם השם, עלינו לרדת לשורש הדברים ולהבין מהי בעצם המהות של השראת השכינה במשכן. וזאת נעשה דרך התבוננות ב'דגם המשכן' שבתוכנו, שנשמתנו ובליבנו, בעבודת השם האישית של כל אחד מאיתנו.

ובכן: מה הופך יהודי ל'עובד השם'? האם יהודי שיכול לסמן 'וי' על כל המשימות שמטיל עליו השולחן-ערוך, ששומר שבת כהלכתה, נזהר מלשון הרע ומגזל ומקפיד לא ללבוש בגד שיש בו חשש שעטנז?

או שאולי להיות יהודי עובד השם זו לא פונקציה של מעשים, אלא משהו עמוק יותר באישיות - כמו להתרגש מהכנסת ספר תורה, להתמלא שמחה מהזכות לתרום לנזקקים, ולכאוב כשרואים יהודי שמחלל שבת, חלילה?

במשפט אחד: האם עבודת השם זוהי דרך חיים שמורכבת מציות לרצונו ומצוותיו, או שזה חיבור רגשי להשם? - האמת היא שעבודת השם היא גם וגם. אלו שני אפיקים שונים בקשר שלנו עם הקדוש ברוך הוא.

ממד אחד של הקשר שלנו עם הקדוש ברוך הוא אכן נמדד על פי מידת השמירה וקיום המצוות וההלכות. לעשות או לא לעשות, לדבר או לא לדבר, ואפילו מה לחשוב ומתי - זו שאלה של התנהגות ואורח חיים. ככל שהתנהגות שלנו יותר תואמת את ההלכה, הסטנדרטים של התורה והשקפת העולם היהודית - אנחנו קרובים יותר

אל השם.

לצד זאת, יש ממד שונה לגמרי של קשר עם השם, והוא נמצא בחיבור הרגשי והנפשי הפנימי. כאן, העבודה שלנו היא לפתח רגשות של שמחה ממצווה, תחושת חלחלה מעבירה, התרגשות בעניינים של קדושה, ושאפה ומשיכה להתקרב יותר להשם. במבט כללי יותר, האידיאל הוא להפוך את הקשר שלנו עם השם למרכז החיים שלנו, למשהו שממלא ומרגש אותנו לא בגלל תועלת שאנו מנסים להפיק מהקשר אלא מתוך הכרה בגדולת השם האינוסופית ובגודל הזכות שלנו להיות חלק מהדבר הזה.

החיבור הרגשי מתחיל מלימוד. לימוד חסידות ופנימיות התורה, לימוד טעמי המצוות, משמעות החגים, מהו יהודי ומהי נשמה, ומה תפקידנו בעולם. לאחר הלימוד דרושה מחשבה והתבוננות בדברים שלמדנו, לצד תפילה והתוועדות חסידית שיגרמו לדברים לחלחל אל הלב ולשנות משהו באישיות שלנו. ככל שנבין יותר ונפנים יותר, נבנה חיבור רגשי עמוק ומבוסס יותר אל הקדוש ברוך הוא.

גם החיבור הרגשי הוא התקרבות אל השם, אבל אלה שני דברים שונים לגמרי שמייצרים סוג קשר אחר לחלוטין. הקיום המעשי של המצוות **מקרב** אותנו להשם, כמו עובד טוב שמצטיין בתפקידו ומתקרב יותר לבוס; אך החיבור הרגשי **מקשר** אותנו אל הקדוש ברוך הוא, כמו חברים טובים מאד שקשורים ביניהם בקשר נפשי.

את שני האפיקים הללו מרמזים שני סוגי עבודות במשכן:

עבודת הקורבנות היא העבודה שעניינה הפעולה בחלקו החיצוני של האדם, שהאדם יקיים רצון השם במעשה דיבור ומחשבה, שהם לבושי הנפש של האדם.

והעבודה דקטורת היא התקשרות האדם עם הקדוש ברוך הוא, על ידי גילוי פנימיות נפשו הקשורה עם הקדוש ברוך הוא. וגילוי זה פועל בדרך ממילא בלבושי מחשבה דיבור ומעשה שלו שיהיו כדבעי, לפי רצון השם.

ועניין זה נרמז גם בחילוק שבין לשון "קורבנות" ולשון "קטורת":

קורבן הוא מלשון קירוב. שעל ידי הקורבנות מתקרב האדם להשם. ואפשר

שלנו על העולם סביבנו ועל השליחות שלנו בעולם. ככל שאנו עוסקים יותר בלימוד חסידות ובהפנמה של התכנים שלה, אנו מפתחים קשר פנימי יותר עם הקדוש ברוך הוא, האישיות שלנו נהיית מחוברת אליו, ואנו חשים שהדבר החשוב, החביב והנעים ביותר הוא להיות קשור עם השם, להתמסר אליו ולבצע את השליחות שהוא הועיד לנו.

יהודי שלולחן ערוך

הרב אבא פליסקין היה חסיד של הרבי הרי"צ ולאחר מכן מזקני חסידיו של הרבי.

פעם, לאחר תקופה ארוכה שבה לא התראו, נפגש ר' אבא עם ידידו, החסיד ר' שמואל פבזנר. ר' אבא שאל לשלומו של חברו, התעניין בו ובמצבו בעבודת השם.

מבט עגום התפשט על פניו של ר' שמואל. "נעשיתי יהודי של שולחן ערוך", אמר בכאב ונאנח.

"האמת היא", הסביר ר' אבא, "שצריכים לעבוד את השם בעבודה פנימית, בהתבוננות וברגש, ולא רק בקיום 'יבש' של ההלכות בשולחן-ערוך. לקיים את ההלכה על כל דקדוקיה זהו הישג עצום עבור כל יהודי, אבל ר' שמואל בכל זאת נאנח. הוא הצטער על כך שלדאבוננו, הוא 'רק' יהודי של שולחן-ערוך..."

בלי ציווי

כאן נמצא ההבדל הגדול בין **התקרבות להתקשרות**:

על העבודה שבחיצוניות הלב, יש בה עניין של ציווי. כי כאשר האדם הוא מציאות בפני עצמה, קירובו להשם הוא על ידי קיום ציווי השם במחשבה דיבור ומעשה.

מה שאין כן בעבודת הקטורת¹, זה שהאדם מקשר ומחבר נפשו להשם, הנה כאשר התקשרותו היא באופן² נעלה ביותר³, אז לפעמים⁴ אין צורך בציווי לקיים רצונו יתברך, כי קיום רצונו יתברך בא דרך ממילא⁵, מחמת זה שנרגש אצלו רצון וכוונת השם עד כדי כך שמתחבר איתו.

כאשר אנחנו ממוקדים בצד החיצוני, בפעולות

שלמרות שמתקרב להשם, הרי הוא נשאר עדיין דבר בפני עצמו שקרוב להשם.

ואילו קטורת הוא לשון קישור וחיבור. על דרך⁶ מה שכתוב⁷ "ונפשו קשורה בנפשו", וכן ביהונתן ודוד נאמר⁸ "ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד ויאהבהו יהונתן כנפשו". כי תוכן עניין הקטורת הוא לא רק שהאדם מתקרב להשם, על ידי עבודתו במחשבה דיבור ומעשה, כי אם שמתקשר ומתחבר להשם⁹.

יש את 'עבודת הקורבנות' - ובעבודת השם, הכוונה היא לקיום המצוות, שמובילים אותנו צעד אחר צעד במסלול ההתקרבות להשם. וישנה 'עבודת הקטורת' - דבקות, היקשרות פנימית עמוקה אל השם.

כאשר ניגשים לבנות משכן להשם בחיים שלנו, עלינו לדעת כי אין די ב'קורבנות' בלבד. לא מספיק לקיים את כל ההלכות בדקדוק. צריך גם לשנות את האישיות שלנו, ולבנות 'קשר אישי' עם השם. ללמוד, להתבונן ולהתוועד על המשמעות של להיות יהודי עובד השם.

קיום המצוות מקרב אותנו לקדוש ברוך הוא, אך כדי להיקשר אליו חייבים ללמוד חסידות וללכת בדרכיה. לימוד חסידות הוא למעשה לימוד על הקדוש ברוך הוא. על הצורה בה הוא נוכח בכל פרט בעולם, על חוסר הערך של כל העולמות כלפיו, על הגדלות האינסופית שלו וכו'. בזמן על הירידה הבלתי אפשרית שלו להחיות ולנהל את כל העולם על כל פרטיו.

העיון, ההתבוננות והעיסוק בחסידות, משנים בתהליך הדרגתי עמוק את צורת ההסתכלות

ה. ס' הבהיר ס' מו (קט). ועייג' זח"ג, רע"א. של"ה מס' תענית (ריא, ב).
ו. זח"ג יא, ב. לו, ב. ועוד. של"ה שם (ריב, ע"א). וראה גם פרש"י בראשית כה, א (מתחזקת חיי שרה ח), וראה לקו"ת נשא כב, ד. ובכ"מ.

ז. לקו"ת שם.

ח. ויגש מד, ל.

ט. ש"א יח, א.

י. כמאמר רשב"י (הובא לקמן ס"ה). וש"נ) בחד קטירא כו'.

יא. להעיר, דגם באופן ציוויים בתושב"כ מצינו שינוי בין קרבנות וקטורת: בקרבנות הבאים על מזבח החיצון נאמרו כמה פרשיות (פ' ויקרא צו ועוד) וכו"כ ציוויים בפרטי הקרבנות ובאופן הקרבת כל קרבן כו'; משא"כ בנוגע לקטורת אין פרשה בפ"ע על הקטרתה (כ"א על אופן עשייתה (כפ' תשא ל, לד ואילך)), והקטרתה נאמר (בס"פ צוה) בפרשת עשיית מזבח הקטורת. וראה פקודי מ, כו ובפרש"י שם. וראה לקמן הערה טו.

יב. ראה תו"כ שמיני י, א: ויקחו... בשמחתם כיון שראו אש חדשה עמדו להוסיף אהבה על אהבה.

דוגמה טובה לכך יכולה להיות מתנה שאדם נותן לאדם אהוב. מתנה טובה צריכה להיות משהו שמי שיקבל אותה לא יקנה אותה לעצמו אבל ישמח מאד לקבלה כדי לקלוע למתנה המושלמת, צריך להתעניין ולשאול, אבל בעיקר להכיר היטב את מי שאנחנו רוצים לשמח או לרגש במתנה. לכן, כאשר הילדים קונים מתנה לאימא ליום הולדת, הם מכינים לה שיר, תמונה או הצגה בהפתעה, ומצליחים לקלוע בדיוק למה שירגש אותה עד דמעות. זאת משום שהילדים הם לא מכרים או חברים, אלא פשוט קשורים לאימא.

כך גם בעבודת השם. יש יהודים שעושים את כל המצוות משום שהשם ציווה לעשות אותן, ולצד זאת גם מתלהבים ומתרגשים מקיום המצווה. אך יש יהודים שהמניע שלהם הוא הקשר שלהם עם השם, שאצלם הוא ברמה כזו שהם מרגישים בעצמם מהו רצון השם, ומקיימים את המצוות באופן טבעי וכמעט אוטומטי, כאילו זה רצונם שלהם.

נדגיש: השם גילה לנו בדיוק מה הוא רוצה. אין צורך לנחש ואין מה להוסיף. אבל עצם העובדה שאנו **זקוקים** לציווי, נובעת ממרחק ופער בין המציאות שלנו והנוכחות של האגו שלנו לבין רצון השם. בגלל 'חוסר ההיכרות' בינינו, ההלכה צריכה לספר לנו מה השם רוצה שנעשה וממה הוא רוצה שנימנע. לכן הוא צריך לצוות אותנו בדיוק מה לעשות, ואנחנו מצידנו צריכים להתאמץ כדי לעשות בדיוק מה שהוא ציווה גם כשזה קשה או לא מסתדר.

אך הדרגה הגבוהה ביותר של קשר בין יהודי לקדוש ברוך הוא היא כזו שהוא כבר לא **זקוק** לציווי, כי באמצעות עבודה פנימית וביטול אמיתי להשם הוא מגשר על הפער בין הרצונות שלו לרצון השם, עד כדי כך שהוא כמו חס על אוטומט מה השם רוצה ממנו ברגע זה. הנטייה הטבעית שלו היא להתנהג בדיוק כמו שכתוב בשולחן-ערוך. יהודי כזה לא זקוק להוראות - לא רק משום שהוא מבצע מיד ולא צריך לדחוף אותו או להכריח אותו לעשות את רצון השם, אלא הרבה יותר מזה, מתוך קרבתו הגדולה אל השם הוא יודע לכוון לכוונה העליונה.

"אשר לא ציווה"

לדרגה הגבוהה הזו של התקשרות אל השם, העפילו נדב ואביהוא ביום ההוא בו שרתה

ובהתנהגויות, בסופו של דבר אנחנו נותרים אנשים שמבצעים משהו שמישהו אחר אמר לנו לעשות או לא לעשות. אנחנו מצייתים לקדוש ברוך הוא, אבל זה לא הפך להיות חלק מאיתנו. לכן, הכול נמדד ביחס לציוויים והוראות - האם עשיתי את מה שאמרו לי, האם עשיתי את זה נכון, או שלא.

אך כאשר אנחנו מפתחים את הקשר הפנימי לקדוש ברוך הוא, זה משפיע על כל ההתנהגות שלנו, אך לא כמטלה או משימה שעלינו לבצע, אלא כדבר מובן מאלינו, הנעשה מתוך בחירה ובשמחה.

נעמיק יותר בנקודה הזו:

באפיק הפנימי של **ההתקשרות** לקדוש ברוך הוא, ישנן רמות רבות. מי שלמד תניא יודע שיש דרגות רבות, וסוגים שונים של אהבת השם ויראת השם. כל יהודי מרגיש קשר נפשי וחיבור פנימי עם השם, בהתאם לרמתו ולעבודת השם הפנימית שלו. כל אחד גם יכול וצריך לבנות, לפתח ולהעמיק את הקשר הזה יותר ויותר, על ידי לימוד חוזר, התבוננות והפנמה של הדברים.

אך אצל צדיקים אמיתיים, ההתקשרות להשם היא מושלמת ומוחלטת. היא ממלאת את כל חייהם. אצלם אין בכלל 'מטלות' ביומן הרוחני. אין להם שום דבר שאותו הם עושים מתוך ציות וכפייה, בעוד הרצונות והשאיפות האישיים שלהם נוטים לכיוונים אחרים. כל עולמם הוא הקשר שלהם לקדוש ברוך הוא, והם משתוקקים תמיד לקיים עוד מצווה ולהיזהר בעוד חומרה, ומחפשים עוד ועוד דרכים לשמח את הקדוש ברוך הוא ולגרום לו נחת.

השיא של הדבקות בהשם מתבטא בכך שיהודי מחובר לקדוש ברוך הוא עד כדי כך שאפילו לא צריך לומר לו מילה. הוא לא צריך לחכות להוראות כדי לדעת מה השם רוצה. יהודי צדיק כזה, יודע וחש בעצמו מה עושה נחת להשם, והוא עושה את זה בצורה טבעית.

יג. כי מובן שיש כו"כ דרגות בהתקשרות ש"ע קטורת. ולהעיר מתו"כ שמיני ט, כד; ויק"ר פ"כ, ח - שנכנסו לפני ולפנים. וכ"ה בראב"ע ריש פרשת אחרי.

יד. כי ישנה קטורת שבאה על ידי ציווי (פקודי מ, כו).

טו. בפרטיות י"ל שעד"ו הוא בקטורת בכלל, ועפ"ז יומתק המובא לעיל (הערה יא) - כי קרבנות (הבאים בחוק) אינם "פרט" במובן, כ"א כל קרבן הוא מצוה בפ"ע וכל פעולה (בהקרבן) היא ציווי בפ"ע; משא"כ קטורת נאמר בפרשת עשיית מובחן הקטורת, כי **תוכנה** אינה עבודה בפ"ע, כ"א חלק ופרט ממובחן הקטורת - קישור וחיבור עם ה'.

ברוך הוא הגיע לרמה הגבוהה ביותר. הם חשו אלוקות ממש, והביטוי לקשר החזק הזה היה הקטורת שהם הקטירו.

ואכן, זו הייתה קטורת "אשר לא ציווה אותם". נכון שהשם לא אמר להם להקטיר את הקטורת הזו, אבל זה משום שהם לא היו זקוקים להוראה מפורשת. הם מעצמם נכנסו אל הקודש כדי להביע ולחוש את עוצמתה של הקרבה אל הקדוש ברוך הוא, באופן המוחשי ביותר.

פעמים אש

כעת נוכל לסגור את המעגל, לחזור ליום חנוכת המשכן ולהבין מה קרה כתוצאה מאותו מעשה של נדב ואביהוא.

בלשונו של הרבי:

כשם שבעבודת האדם בעצמו ישנם שני אופנים ומדרגות: עבודת הקורבנות, שהוא מציאות בפני עצמו ומקיים ציווי הבורא; ועבודת הקטורת, שהוא מקיים ציווי הבורא באופן דקטורת, שמתקשר ומתדבק בבורא עד שנעשה דבר אחד -

על דרך זה הוא במשכן, שיש בו שני אופנים ומדרגות קדושה והשראת השכינה: (א) "ירדה שכינה לישראל"^{טז}, היינו שהמשכן הוא עניין בפני עצמו ובו יורדת השכינה. (ב) שהבית מתקדש. שהשראת השכינה וקדושה בבית אינה באופן שהם שני דברים נפרדים שמתקרבים, אלא שהקדושה היא בעצם וגוף הבית.^{טז}

ויש לומר שהם שתי המדרגות ב"אש" שירדו מאת השם:

"ותצא אש מלפני השם ותאכל על המזבח את העולה ואת החלבים", הוא זה שירדה השכינה לישראל. שזה בא על ידי עבודת אהרן. כדיוק לשון רש"י: "אהרן אחי כדאי וחשוב ממני, שעל ידי קורבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכס", היינו, על ידי עבודת הקורבנות.

"ותצא אש מלפני השם ותאכל אותם"^{טז} וזה שנתקדש הבית. וזה בא לא על ידי קורבנות, אלא על ידי הקטורת^{טז} דנדב ואביהוא, "ויקריבו לפני השם אש זרה אשר לא ציווה אותם", התקשרות ודבקות

השכינה במשכן. נקרא את הדברים תחילה בלשונו של הרבי:

על פי זה יובן הקשר בין שני העניינים בעבודת שני בני אהרן: (א) "קרבנתם לפני השם וימותו", (ב) הקטרת קטורת.

תוכן העניין ד"בקרבתם לפני השם וימותו", גודל קירובם ודבקותם בהשם עד לכלות נפשם ממש, הוא הוא מה שהקריבו קטורת בפנים^{טז}. היינו שאז, ביום השמיני למילואים, האירה אצלם בגילוי פנימיות נפשם, שמצד זה הקטירו קטורת - נתקשרו בקדוש ברוך הוא.

וזהו גם מה שנאמר "ויקריבו [לפני השם] אש זרה אשר לא ציווה אותם". שעבודת בני אהרן הייתה בבחינת "אשר לא ציווה אותם", שלא שייך בה גדר של ציווי, כיוון שהם במדרגה זו שאין זקוקים לציווי, וכל פעולותיהם וענייניהם נעשים כפי רצון השם מאליו וממילא^{טז}.

כשהפסוק אומר "אש זרה אשר לא ציווה אותם", הוא אינו מתכוון לספר על דבר שלילי, אלא בדיוק להפך: על דבר חיובי ונעלה.

כמו אימא שמספרת בהתרגשות על המתנה המדויקת שהעניקו לה הילדים, דבר שהיא כל כך רצתה והם ידעו והרגישו שזו המתנה שתמצא חן בעיניה - כך אנחנו צריכים לקרוא את התיאור של התורה על הקטרת הקטורת של נדב ואביהוא.

זו לא הייתה קטורת רגילה אותה מקריבים מפני המצווה, אלא "אש זרה", משהו נפלא ויוצא דופן. זה היה שיא רוחני עצום. אחרי שבעת ימי המילואים, אחרי הקמת המשכן - משהו התחולל בהם. הם הרגישו שהקשר שלהם עם הקדוש

טז. ראה לקו"ט שמע"צ פו, ד: וכוונת דפנימית הלב זהו נגד בחי' מזבח הפנימי שהוא מזבח הזהב אשר בחי' זהב הוא אהבה כרשפי אש שלהבת עזה העולה למעלה עד שבא ליד כלות הנפש. וראה הערה 44.

יז. להעיר גם מעניין והביאור בתפלת ערבית רשות (לקו"ט סוכות פ, ג. שה"ש כד, ב); אכילת מצה כל שבעה רשות (שער האמונה פ"כ-כא. ביאור"ז להצ"צ ע' צה ואילך. ועוד). וראה לקו"ט חכ"ב ע' 33. וש"נ.

יח. ל' רש"י שמיני ט, כג ד"ה ויבא.

יט. להעיר מפלוגתת הראשונים באופן השראת השכינה במקדש, אם הוי ע"ד כתיבת שכל ע"י אצבעות היד (כדעת הרמב"ם במו"ק), או כהתלבשות השכל במוח (כדעת הרמב"ם) - אה"ת יוצא קעת, א ואילך. וראה לקו"ט ח"ט ע' 141. חל"צ ע' 193. וש"נ.

כ. שמיני ט, כג ד"ה ויצאו.

בהשם שלמעלה מציווי.

ולכן אמר משה **"עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך"**. לפי שראה שעל ידי עבודתו ועבודת אהרן עדיין לא נתקדש הבית בתכלית השלמות. גם על ידי אהרן שפעל השראת השכינה, עדיין לא "נתקדש הבית" בתכלית. דווקא נדב ואביהוא, שעבודתם הייתה בקטורת שלמעלה מציווי, תכלית התקשרות ודבקות בהשם, פעלו שיתקדש הבית. ולכן **"עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך"**, כי הם דווקא היו "מיודעו של מקום", שעל ידם נתקדש הבית.

נזכיר שוב את סדר האירועים: המשכן נחנך, אהרן ובניו מקריבים את כל הקורבנות כהלכה, ואש יורדת מן השמיים ומלחכת את הקורבנות כאות להשראת השכינה במשכן. ואז נדב ואביהוא נכנסים לקודש ומקטירים קטורת, האש יורדת שנית ואוכלת אותם עצמם, ואז מכריז משה כי במעשה זה התקדש המשכן.

לאור כל מה שלמדנו על שני סוגי החיבורים לקדוש ברוך הוא, נוכל להבין כי גם בהשראת השכינה במשכן היו אותם שני ערוצים של **התקרבות והתקשרות**.

המשכן יכול להיות מקום שבו מקריבים קורבנות, שהקדוש ברוך הוא מאזין בו לתפילות ומקבל בקשות, אך הוא עצמו לא יהיה קדוש אלא יישאר חומרי כפי שהוא. קצת כמו הר סיני, שהיה המקום בו התגלה הקדוש ברוך הוא לכל עם ישראל בקולות וברקים, אך בתום המעמד לא נותרה שום קדושה על הר סיני.

משכן כזה דומה ליהודי שעושה את כל המצוות, אך האישיות שלו לא השתנתה. הוא אוהב את הנאות העולם החומרי ואל מתחבר ל'מטלות' הרבות שהקדוש ברוך הוא מטיל עליו, והוא מבצע אותן בליט ברירה. רצון השם אומנם

מתמלא על ידי מעשיו, הקדושה אומנם 'עוברת' דרכו, אך הוא לכשעצמו נשאר אדם חומרי ו'מנותק' מהקדוש ברוך הוא.

משה רבינו יודע שזה לא מספיק. כשם שאי אפשר לעבוד את השם רק ב'קורבנות' ומעשים, כך גם המשכן לא יכול להיות רק 'צינור' שדרכו עוברת הקדושה. לכן, גם אחרי שהאש יורדת משמיים ואוכלת את הקורבנות, משה ממשיך לצפות ל'השראת השכינה' בצורתה המושלמת.

ואז נכנסים נדב ואביהוא אל הקודש ומקטירים את הקטורת, וזה בדיוק מה שחולל את העניין בשלמותו. האש שירדה הפעם היא אש אחרת. זו הייתה אש שבערה מהיקשרות והתחברות פנימית אל השם. לכן התוצאה הייתה שכאן כבר "התקדש הבית" - זו הייתה התאחדות מוחלטת של הקדושה עם המשכן.

מה כל זה אומר לנו?

אנחנו רחוקים מהדרגות הגבוהות של בני אהרן ומהצדיקים הגדולים, אבל גם מאיתנו נדרש לא רק להיות 'קרובים' להשם אלא גם 'קשורים' אליו, עד שלפחות בדברים מסוימים וברמות מסוימות לא נצטרך הוראות וציוויים כדי לעשות את רצון השם.

ישנה אמרה של רבי לוי יצחק מברדיצ'ב, שיהודי לא זקוק לציווי לא לאכול ביום כיפור, כי קדושת היום, התפילות וההתעלות גורמות לו לא לרצות לאכול. את התחושה הזו עלינו לייצר ולפתח בתחומים נוספים בעבודת השם. ללמוד על מהותן של המצוות, על קדושת התפילין וקדושת השבת, על הרעיון מאחורי מצוות כשרות וטהרת המשפחה, עד שנתחבר לפנימיות הדברים במידה כזו שנעשה אותם מתוך שמחה וחיות. שנזכה ולו במקצת לדעת את רצון השם ולכוון לרצונו מעצמנו, עד "שיתקדש הבית" שבלבנו.

ארון או בנאדם?

הגאון רבי פנחס הלוי הורוויץ, רבה של פרנקפורט ומחבר ספר "ההפלאה", הגיע אל המגיד ממזריטש, תלמידו של הבעל שם טוב, לתהות על קנקנו. הוא לא התרשם כל כך ופנה לעזוב, אך המגיד ביקש ממנו לגשת לתלמידו רבי זושא ולדבר איתו בדברי תורה לפני שיעזוב וייצא לדרכו.

כא. ב. שבפשטות היתה יציאה של אש מחדש ולא אותה האש שיצאה לפניו "ותאכל על המזבח את העולה גו" שבפסוק כד (משא"כ לפירוש הרשב"ם וחזקוני. וראה תו"כ שבהערה 18 והערה יב).

כב. להעיר שבפ' שמיני לא נאמר במפורש בתורה ע"ד הקרבת הקטורת של אהרן ביום השמיני למילואים. וראה פרש"י שם ט, כג (בפסוק ויבא משה ואהרן גו' - שנאמר בסוף כל העבודות ויתקין לפני "וירא כבוד ה' גו' ותצא אש מלפני ה' גו'"): למה נכנס משה עם אהרן ללמדו על מעשה הקטורת.

חולה? שמור על מחשבה בריאה!

את הבהילות והריצה אחר הרופאים צריך להחליף ברגש של ביטחון בה', ואת העיסוק בכוח המחשבה בניתוח המצב צריך להשאיר לרופאים. הדרכה בהירה של הרבי לבני זוג איך להתנהל נכון מול מצב רפואי בעייתי

בחוכמת הרפואה וענייניה, הרי אין זה עניין עבורם כלל, אלא רק לאותם אלו אשר פרנסתם היא במקצוע זה, שעבורם זה נדרש כדי שיוכלו לעשות מלאכתם באמונה, על פי ציווי התורה "ורפא ירפא".

אבל השאר [אלו שאינם עוסקים ברפואה] הנה עליהם להשתמש בשכלם ובכוח הבנתם ודעתם כמה שחוננם השם יתברך, אם [או] בענייני תורה ומצוות או בדברי הרשות שאפשר להשתמש בהם לשם שמיים ולהפכם לעניין של מצווה.

אבל הדאגה והמרה שחורה, הבאים מן העיסוק-יתר בעניין הרפואי, אין זה אלא [הינם רק] דברים המזיקים להבריאות, הן בריאות הגשמי של הגוף והן בריאות הרוחני של הנפש, ומטרידים ומבלבלים אותם מלמלאות את תפקידם ושליחותם בעלמא דין [בעולם הזה],

והשם יתברך יזכה אותה ואת בעלה הרב שיחיה, להיות בהם הסימנים ד"עמא פיזא" [עם פיזי, כינוי המובא בגמרא אודות בני ישראל] בעניינים של תורה ומצוות, אחרים ירדפו באופן של זריזות ופיזיות, ואילו המתנינות והישוב הדעת ישמשו אותם בשאר ענייניהם, כולל גם העניין הרפואי, ויהיה זה [הנהגה זו תהיה 'כלי'] להצלחה בגשמיות וברוחניות.

בברכה לבריאות הנכונה.

בנוגע למצב בריאותה, נצטערתי לשמוע על אופן ההנהגה שלה ושל בעלה, מהבהלה בריצה לרופאים במשך כל היום כולו, ועוד על דבר רפואי שאין לחששם בזה כל יסוד.

ופליאה גם על בעלה הרב שיחיה, למה זה ועל מה זה משתמשים הם בעניין הזריזות במקום שאינו צריך? ואם היות שבאופן כללי הזריזות מעלה היא, אבל במקרה שלהם אין זו הנהגה נכונה. כי מלבד זאת שבהלה [התנהלות באופן של בהילות יתר] בכל אופן חסרון הוא, הרי גם מידת הזריזות - לאו [לא] בכל עניין מקומו הוא [יש עניינים בהם אין היא מתאימה].

במקום להיות בהולים אחר הרופאים, עליהם להיות בטוחים בהשם יתברך, שהוא המהווה, מקיים ומחיה את כל העולם ומלואו, ובפרט את כל אחד ואחת מישראל עם קרובו, וממילא מובן שמשגיח הוא עליהם בהשגחה פרטית; וכיוון שכן עליהם להיות בטוחים אשר ישלח לה בריאות הנכונה, וביחד עם בעלה הרב שיחיה יגדלו את בנם שיחיה לתורה, לחופה ולמעשים טובים,

ואף שצריך לכל דבר גם כלי בדרך הטבע [עשייה בדרכי הטבע, שבה תשרה ברכת השם], היינו [במקרה זה ה'כלי' הוא] לשאול דעת רופא ולמלאות אחרי [לבצע את] הוראתו,

אבל העיסוק בזה בלהט והפלפול והשקלא-וטריא [הדיון] בדעות הרופאים, וההעמקה

שריקה של מצווה

jem 209249ds

שמכאן ולהבא תתוסף בהם חיות בענייני יהדות, עד בקיום מצווה מעשית... ובמקרה כזה פוסק הרמב"ם שצריכה להיות הנהגה בדיוק כמו דוד המלך, שהתנהג לא רק באופן של "מפזז ומכרכר" סתם, כי אם באופן של "מפזז ומכרכר בכל עוז"...

"מובן ופשוט שאין מקום כלל לשרוק להנאתו בחלל האויר... אבל בשעה שישנו עניין של שמחה של מצווה, ויש סיכוי טוב שבזכות השריקות תתעורר נקודת היהדות של אחד הנוכחים, או של השורק עצמו - מצווה לשרוק על הספק, ואפילו על ספק ספיקא, ואפילו על מאה ספקות!"...

"ויהי רצון", סיים הרבי את דבריו, "שבקרוב ממש נזכה לשריקה של קדושה באופן המותר - שזה יהיה בקיום הייעוד "ביום ההוא ישרוק", שהקדוש ברוך הוא יעשה את השריקה שלו, ויאסוף את כל היהודים מכל קצווי תבל באופן של "ואתם תלוקטו לאחד אחד", ואף יהודי לא יישאר בגלות, ויביאם לארצנו הקדושה, ובחסד וברחמים, ובקרוב ממש".

בצאתו מההתוועדות, פגש הרבי את עורך העיתון שבו פורסמה התמונה שחוללה את הסערה, ואמר לו בחיוך: "אתה זה שגרמת לי לומר את השיחה"...

מאז, ברגעי התרוממות ושמחה בהתוועדות, ובמיוחד במעמדי חלוקת "כוס של ברכה", כמה וכמה פעמים סימן הרבי בידיו לקהל לשרוק ולצפצף על העולם.

בהתוועדות של הרבי בראש חודש חשוון תשל"ו קרה משהו שהפתיע את הקהל. תוך כדי שניגנו ניגוני שמחה, הרבי החל לשרוק והורה גם לכל הקהל לשרוק. צלם שהיה במקום תיעד את ההתרחשות החריגה, והתמונה של הרבי שורק פורסמה בעיתון היהודי-אמריקאי "אלגמיינר ז'ורנל". בבת אחת התעוררה סערה, שלא שככה במשך חודשים.

בהתוועדות בפורים, בעיצומה של השירה בין השיחות, הרבי סימן שוב באצבעו לשרוק. השריקות הלכו וגברו, עד לתחילתה של השיחה הבאה, אותה הקדיש הרבי לסיפור השריקה - "מעשה מיט'ן פייפן"...

"שרקתי", אמר הרבי, "ואף ציויתי לאחרים לשרוק, וכתוצאה מזה היו כמה שחשבו ש'תפסו אותי' בזה... מיד כשהתפשטה השמועה על דבר השריקות - הסתובבו אובדי עצות והחלו להתלחש זה עם זה: אי'י! מה עושים? היה כאן כישלון"...

הרבי המשיך ודיבר בחריפות על מי שאפילו לא חשבו שלהתנהגות הזו של שריקה תוך כדי שמחה של מצווה יש מקור בתורה, ובמקום זאת אף נבוכו והתביישו במה שקרה. הרבי המשיך ואמר ש"לעניין השריקות יש מקור בפסוק מפורש בתנ"ך ובסוגיה מפורשת בגמרא", והסביר בהרחבה את המקורות.

"בעת השריקות נכחו יהודים שראו במוחש על פניהם (מבלי כל צורך לקרוא את מחשבותיהם...)...

שבע, שמונה, עשר // מאמר "ויהי ביום השמיני" – ספר המאמרים תשמ"ג

מדוע "ביום השמיני" דווקא התרחש גילוי השכינה? מה מסתתר ב"כינור" של בית המקדש ובשינוי במספר ה"נימין" שבו? – 'שבע', 'שמונה' ו'עשר' בעבודת השם שלנו בזמן הזה ולעתיד לבוא

השכינה, משום שענין זה, גלוי כבוד ה', הוא הגלוי דבחינת השומר את ההקף, הפועל את השלמות דשבעת ימי הבנין – שבעת ימי המלואים.

'כינור' מיוחד

וביותר יובן העלוי דיום השמיני על פי מה שמוכא² ש"יום זה נטל עשר עטרות". והינו, דנוסף לזה שהוא יום שמיני, הנה יום זה גופא נטל גם הענין דעשר, מספר עשר שלמעלה משמונה.

ובאור ענין שבעת ימי המלואים, וענין שמיני למלואים, וענין עשר עטרות, יובן על פי מאמר רז"ל גבי הכנור של בית המקדש, שגם בו יש ג' אפנים:

דכנור של זמן הזה (זמן שבית המקדש היה קיים) – הוא של שבעה נימין, וכנור של ימות המשיח – הוא בן שמונה נימין, וכנור דלעתיד לבוא – הוא כנור של עשר נימין. כמו שכתוב "עלי עשור [ועלי נבל עלי הגיון ככנור] גו".

דענין בית המקדש הוא השלמות של העולם, "עולם על מלואו נברא". וזהו גם ענינו של כנור, שהוא אותיות כ"ו נר: כ"ו – הוא גימטריא של שם הוי', ובבית המקדש היה גלוי שם הוי' באפן ד'נר', כי משם אורה יוצאה לכל העולם כלו.

ולכן היה הכנור במספר שבעה דוקא, כי הוא שלמות ההקף. ולעתיד יהיה ענין שומר ההקף, שמונה נימין, ואחר כך גם למעלה מזה, ענין עשר נימין.

— ג —

'כיבוש' מדורג

והענין בעבודת האדם, הנה מבאר בתניא³ שיש עשר בחינות בנפש, הנחלקות לשתיים שהן שלש

— א —

מה יום מיומיים?

"ויהי ביום השמיני [קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל] גו". הנה מה שיום זה נקרא יום שמיני הוא להיותו שמיני למלואים.

ומבאר בכלי יקר, שמעלת יום זה היא מה שבו היה גלוי השכינה. כמו שכתוב "וירא אליכם כבוד ה'", וכפרוש רש"י: "וירא אותם משה – אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, ויהי נעם ה' אלינו עלינו וגו'".

ולכאורה צריך באור מה יום מיומיים? למה ביום זה דוקא היה גלוי שכינה ולא בימים שלפניו, שהם היו ימי המלואים.

— ב —

שבעת הימים וה'שומר'

וכללות הבאר בזה הוא על פי המבאר בתשובת הרשב"א, דשבעת ימים הם ימי ההקף, ומספר שמונה הוא השומר את ההקף ולמעלה ממנו.

והינו, דמספר שבעה הוא מספר השיד לעולם. דהעולם נברא על ידי שבעת ימי הבנין, דמספר זה הוא החוזר בכל שבוע ושבוע, ולכן אחרי כל שבוע מתחילים למנות מחדש היום יום ראשון וכו'.

אלא שבה גופא המספר שבעה מורה על שלמות, מה שהעולם נברא בשלמותו, "עולם על מלואו נברא".

והחדוש דיום השמיני הוא שמספר זה הוא למעלה מעולם. אבל אף על פי כן הרי הוא שומר את ההקף, הינו שהוא הפועל בשבעת הימים, שתהיה בהם שלמות מיוחדת.

וזהו מה שביים השמיני למלואים דוקא היה גלוי

2. פירוש רש"י על הפסוק.

3. פרק ג.

1. פקודי לט, מג.

אמות (חֲכָמָה בִּינָה דַעַת) וְשִׁבְעַת הַמַּדּוֹת, שִׁבְעַת יְמֵי הַבְּנִין.

שְׁהָרִי עָקֹר עֲבֹדַת הָאָדָם הִיא בְּמַדּוֹת דִּוְקָא. וְכַמְבָּאָר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת שֶׁלֹּכַן הַחַיִּיב דְּכַבּוּשׁ אֲרָץ שִׁבְעָה עֲמִינִין הוּא גַם לִפְנֵי בִיאַת מֹשִׁיחַ, כִּי עֲתָה עָקֹר הָעֲבֹדָה הִיא עֲבֹדַת הַמַּדּוֹת.

מָה שָׂאִין כֵּן לַעֲתִיד יִהְיֶה גַם כַּבּוּשׁ שְׁלוֹשׁ הָאֲרָצוֹת, שֶׁהֵם כְּנָגֵד ג' הַמּוֹחִין. וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב "וְאִם יִרְחִיב הוּי' אֶלְקָךָ אֶת גְּבוּלְךָ גו'", דְּקֹאֵי עַל כַּבּוּשׁ אֲרָץ קִנְיָ וְקִדְמוֹנִי, שֶׁהֵם כְּנָגֵד ג' הַמּוֹחִין חֲכָמָה, בִּינָה, דַּעַת.

הנסתרות והנגלות

וְהִנֵּה מְבָאָר עַל הַפְּסוּק "הַנְּסֻתָּרוֹת לַהוּי' אֶלְקִינוּ וְהַנְּגֻלָּת לִנּוּ וּלְכַנְּנוּ גו'", ד' "וְהַנְּגֻלָּת" אוֹתִיּוֹת "ו"ה - נְגֻלּוֹת", דו"ה הֵם הַמַּדּוֹת, שֶׁהֵם בְּכַחֲנִית "נְגֻלּוֹת" לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, כִּי כָּל אֶחָד וְאֶחָד שִׁיךְ לַעֲבֹדָה בְּמַדּוֹת שֶׁבִּלְב.

מָה שָׂאִין כֵּן "הַנְּסֻתָּרוֹת" הֵן הַמּוֹחִין, הֵינּוּ הַתְּבוּנוֹת וְיָדִיעַת אֱלֹקוֹת וְכו', הִיא מ' הַנְּסֻתָּרוֹת לַהוּי' אֶלְקִינוּ" שָׂאִין זֶה שִׁיךְ לַעֲבֹדָה שְׁלֵנוּ, וְזֶה יִהְיֶה רַק לַעֲתִיד לְבֹא, כַּאֲשֶׁר "יִרְחִיב הוּי' אֶלְקָךָ אֶת גְּבוּלְךָ", וְאֵלּוּ עֲכָשׁוּ אֵינּוּ שִׁיךְ לִנּוּ.

וּמָה שֶׁגַּם עֲכָשׁוּ יִשְׁנֶה הָעֲבֹדָה דְּמוֹחִין, הוּא רַק מִצַּד זֶה שֶׁכָּל הַגְּלוּיִים דְּלַעֲתִיד לְבֹא תְלוּיִים בְּמַעֲשֵׂינּוּ וְעֲבֹדָתֵנוּ, לָכֵן גַּם הַכַּבּוּשׁ דְּג' אֲמוֹת קִנְיָ וְקִדְמוֹנִי תְלוּיִים גַּם כֵּן בְּעֲבֹדַת הָאָדָם, שֶׁגַּם עֲכָשׁוּ צָרִיךְ לְהִיּוֹת מַעֲיִן עֲבֹדָה זוּ.

ד - ז

חייבים מסקנות

וְהִנֵּה הָגַם שֶׁעֲצֵם עֲבֹדַת הַמּוֹחִין אֵינָה שִׁיכָת עֲכָשׁוּ, וּמָה שֶׁגַּם עֲכָשׁוּ יִשְׁנֶה עֲבֹדָה זוּ הוּא רַק בְּתוֹר הַכִּנָּה לְהַגְלִילִי דְּלַעֲתִיד לְבֹא כְּנ"ל, מְכַל מְקוֹם יִשְׁנֵנוּ עֲנִין בְּעֲבֹדַת הַמּוֹחִין הַשִּׁיךְ גַּם לַעֲבֹדָה דְּעֲכָשׁוּ.

וְהַעֲנִין הוּא, דְּהִנֵּה מִכִּין שֶׁעֲכָשׁוּ עָקֹר הָעֲבֹדָה הִיא בְּמַדּוֹת, הָרִי כְּדִי שֶׁעֲנִין הַמַּדּוֹת יִהְיֶה בְּשִׁלְמוֹת, צָרִיךְ שֶׁבְּשִׁבְלִיל זֶה תִּהְיֶה עַל-כָּל-פְּנִים הַמַּסְקָנָא שֶׁל הַמּוֹחִין, הַמַּסְקָנָא שֶׁצָּרִיךְ לְהִיּוֹת עֲנִין שֶׁל מַדּוֹת.

דְּבַתְּבוּנוֹת בְּעֵמֶק וְכו' בִּידִיעַת אֱלֹקוֹת, בְּזֶה יֵשׁ חִלּוּקִי דְּרָגוֹת, כָּל חֵד לְפָנִים שְׁעוּרָא דְּלִיה [כָּל אֶחָד בְּהִתְאָם לִיכּוּלִיתִין]. מָה שָׂאִין כֵּן הַמַּסְקָנָא שֶׁצָּרִיךְ לְהִיּוֹת קִיָּם הַמְצֹאוֹת לֹא בְּאֶפֶן שֶׁל מְצוֹת אֲנָשִׁים מְלַמְדָּה' אֵלָּא מִתּוֹךְ חֵיית הַנֶּפֶשׁ וְהַתְּפִלּוֹת וְכו',

הִנֵּה בְּזֶה הַכָּל שְׁלִים.

שבע, שמונה ועשר

וְזֶהוּ עֲנִין הַג' מַסְפָּרִים 'שִׁבְעָה', 'שְׁמוֹנָה', 'עָשָׂר' בְּעֲבֹדַת הָאָדָם:

שִׁבְעַת יְמֵי הַבְּנִין הוּא עֲבֹדַת הַמַּדּוֹת,

וּשְׁמִינִי, 'הַשּׁוּמֵר אֶת הַהֶקֶף', הֵינּוּ עֲנִין הַמַּסְקָנָא שֶׁבְּמוֹחִין. דְּכָשֶׁם שֶׁשִּׁלְמוֹת שִׁבְעַת יְמֵי הַבְּנִין הִיא עַל יְדֵי הַשְּׁמִינִי הַשּׁוּמֵר עֲלֵיהֶם מְלַמְעֵלָה, כֵּן הוּא גַּם בְּעֲנִין הַמַּדּוֹת, שִׁבְעַת הַמַּדּוֹת, שֶׁקִּיּוּמָן אֲפָשָׁרִי רַק עַל יְדֵי הַקְדָּמַת מַסְקָנַת הַמּוֹחִין, עֲנִין מַסְפָּר שְׁמִינִי.

וְעָשָׂר הוּא עֲבֹדַת הַמּוֹחִין מִצַּד עֲצֻמוֹ, קִנְיָ וְקִדְמוֹנִי [הָעֲבֹדָה עִם ה'מוֹחִין' עֲצֻמָּם, שֶׁתִּהְיֶה לַעֲתִיד לְבֹא].

ה - ה

מן המים משיתיהו

וְהִנֵּה הַגְּלוּי' ד'יִהְיֶה בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי" הִיָּה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וְכַנְּזָר לְעִיל שְׁמֹשֶׁה אֲמִר "יִהְיֶה רָצוֹן שֶׁתִּשְׁרָה שְׁכִינָה בְּמַעֲשֵׂה יְדִיכֶם".

וְלְכַאוּרָה, הָרִי מֹשֶׁה שִׁיךְ לְמַסְפָּר שִׁבְעָה דְּוְקָא, כִּידְעָה מָה דְּאִיתָא בְּמִדְרָשׁ שֶׁ"כָּל הַשְּׁבִיעִין חֲבִיבִין" וּמֹשֶׁה הוּא הַשְּׁבִיעִי, וְאִם כֵּן מָה שִׁיכּוּתוֹ לְיוֹם הַשְּׁמִינִי?

אָךְ הָעֲנִין הוּא, דְּלְבַד זֹאת שְׁמֹשֶׁה רַבֵּנוּ הִיָּה הַשְּׁבִיעִי, יֵשׁ בּוֹ גַּם הַמַּעֲלָה דְּשְׁמוֹנָה.

דְּזֶהוּ מָה שֶׁאֲמָרוּ רַז"ל "מֹשֶׁה מֹשֶׁה - וְלֹא פָּסִיק טַעְמָא בְּגוּיָהוּ", הֵינּוּ שְׁמֹשֶׁה רַבֵּנוּ כְּפִי שֶׁהוּא לְמֹשֶׁה הוּא קָשׁוּר עִם עֲנִין מֹשֶׁה לְמַעֲלָה, שֶׁנִּקְרָא מֹשֶׁה עַל שֵׁם "כִּי מִן הַמַּיִם מְשִׁיתָהוּ", שְׁמִים הֵם חֲכָמָה, עֲנִין הַמּוֹחִין.

כְּלוּמֹר: הַאֲזַכּוֹר הַכּוּל "מֹשֶׁה מֹשֶׁה" מִלְּמַד, שִׁישׁ שְׁתֵּי בַחֲנוֹת שֶׁל מֹשֶׁה: לְמַטָּה, כְּפִי שֶׁהוּא כֹּאן בְּעוֹלָם - הוּא בַּבְּחִינַת 'שִׁבְעָה'. אֵךְ לְמַעְלָה, בְּשִׁרְשׁוֹ - הוּא בַּבְּחִינַת 'שְׁמוֹנָה'. הַחִידוּשׁ בְּדַבָּר הוּא, שְׁשֵׁנִי הַאֲזַכּוֹרִים הֵם 'מַחוּבְּרִים' - לֹא קִיָּים טַעַם מַפְסִיק בִּינֵיהֶם. מִכָּן אֵנוּ לְמַדִּים כִּי גַם בְּהִיּוֹתוֹ כֹּאן בְּעוֹלָם, מֹשֶׁה 'מַחוּבֵּר' לַבְּחִינַת ה'שְׁמוֹנָה' שֶׁבְּשִׁרְשׁוֹ.

וּבִפְרָט לְפִי הַפְּרוּשׁ דְּמָה שֶׁכְּתוּב "כִּי מִן הַמַּיִם מְשִׁיתָהוּ" קֹאֵי עַל עוֹלָם נִעְלָה בְּיוֹתֵר הַנִּקְרָא בְּשֵׁם מַיִם.

וְזֶהוּ מַעֲלַת מֹשֶׁה שֶׁהִיָּה בּוֹ גַּם עֲנִין זֶה דְּבַחֲנִיָּה שֶׁלְמַעֲלָה מְשִׁבְעָה, בְּחִינָה הַשּׁוּמֵרָת אֶת הַהֶקֶף.

פרשת שמיני

קודם לפייס, אחר כך לקרב

**וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אַהֲרֹן קַח לְךָ עֵגֶל בֶּן־בָּקָר לְחֹטֵאת וְאַיִל
לְעֹלָה תְּמִימִם וְהִקְרֵב לְפָנַי ה'** (ויקרא, פ'ק ט, פסוק ב)
**קַח לְךָ עֵגֶל – לַהֲדֹוֹעַ שְׁכַפֵּר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
עַל יְדֵי עֵגֶל זֶה עַל מַעֲשֵׂה הָעֵגֶל שֶׁעָשָׂה** (רש"י)

כפרה מורכבת משני חלקים. החלק הראשון הוא 'לפייס' את הקדוש ברוך הוא ולכפר על החטא, והחלק השני הוא לגרום לכך שהקדוש ברוך הוא ירצה שוב באדם שחטא ויקרב אותו

אליו בחזרה.

ולכן, למרות שבימי המילואים אהרן הכהן כבר הקריב קורבן כדי לכפר על חטא העגל, ביום השמיני הוא הקריב קורבן נוסף. הקורבן הראשון השיג את המטרה של כפרה וסליחה, ואילו הקורבן השני נועד לעשות נחת רוח לקדוש ברוך הוא.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך כב, עמוד 19)

קורבנות בתפילה

**וַיֵּשֶׂא אֱלֹהִים אֶת־יְדוֹ אֶל־הָעֶם וַיְבָרְכֵם, וַיֵּרֶד מַעֲשֵׂת
הַחֹטֵאת וְהָעֹלָה וְהַשְּׁלָמִים** (פ'ק ט, פסוק כב)
**וְיָמָּה רָאוּ לִוְיֵי בְרִכַּת כְּהֻנִּים אַחֲרֵי הוֹדָאָה? דְּכַתִּיב:
"וַיֵּשֶׂא אֱלֹהִים אֶת־יְדוֹ אֶל־הָעֶם וַיְבָרְכֵם, וַיֵּרֶד
מַעֲשֵׂת הַחֹטֵאת וְהָעֹלָה וְהַשְּׁלָמִים"... וְלִימְרָה אַחֲרֵי
הָעֲבוּדָה?... עֲבוּדָה וְהוֹדָאָה חֲדָא מְלֵתָא הִיא** (גמרא,
מסכת מגילה, דף יח, עמוד א)

הגמרא לומדת מהפסוק שהכוהנים מברכים בחזרת הש"ץ אחרי ברכת "מודים". בהמשך לזה,

אפשר לראות שלא רק ברכת הכהנים נמצאת בתפילה, אלא גם שלושת הקורבנות שמופיעים בפסוק: ברכת "השיבנו" ו"סלח לנו", שעניינן חזרה בתשובה ובקשת מחילה על חטא, רומזות לקורבן **חטאת**; ברכת "רצה" רומזת לקורבן **עולה**; וברכת "מודים" רומזת לקורבן **השלמים**, שהוקרב כתודה.

(הרבי הצמח צדק - אור התורה, ויקרא, עמוד כו)

פרשת תזריע-מצורע

לזרוע על מנת להצמיח

אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ (פ'ק יב, פסוק ב)

שמה של הפרשה כבר מכיל הוראה בעבודת השם.

בזריעה טמון כוח בלתי מוגבל. כששותלים גלעין באדמה, בעתיד הוא יצמיח עץ שיישא פירות, ובהם יהיו גרעינים שאותם ניתן יהיה לזרוע שוב - וכך הלאה ללא סוף.

וכך צריכה להיות עבודת השם שלנו. אי אפשר

להסתפק בעשיית מעשים טובים חד פעמיים. צריך לעבוד את השם בצורה כזו שכל פעולה טובה שאנו עושים תצמיח פירות טובים שיוכלו להצמיח בעצמם עוד פירות, וכן הלאה. לדוגמה: כאשר משפיעים על יהודי בנושאי תורה ומצוות, יש לעשות זאת בצורה כזו שהוא עצמו ישפיע גם על אחרים לטובה.

(הרבי - שיחת שבת פרשת תזריע תשד"מ)

לזרוע מצוות

אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיָלְדָה זָכָר (פרק יב, פסוק ב)

התורה מלמדת אותנו כאן שעל ידי קיום המצוות זוכים לגאולה השלמה:

"אִשָּׁה" - זהו רמז לכנסת ישראל;

"כִּי תִזְרִיעַ" - זריעה היא עבודת קיום המצוות, כמו שנאמר בהושע "זרעו לכם לצדקה". קיום המצוות נמשל לזריעה, כי על ידי קיום מצווה 'צומח' אור אלוקי בעולמות העליונים;

וההוצאה של זה היא **"וְיָלְדָה זָכָר"** - 'זכר' מסמל יציבות והמשכיות, ומשמעות הדברים היא

שעבודת קיום המצוות בימינו היא זו שמביאה לגאולה העתידה, שתהיה גאולה נצחית שלא תהיה אחריה גלות נוספת.

מכך מובן שגם העבודה שלנו צריכה להיות בצורה של 'זכר', בתקיפות ובאומץ. עלינו 'לכבוש' את העולם ולהביא אותו לקדושה, בתוקף ובלי להתרשם מהלועגים והמלעיזים ומשום הפרעה אחרת בדרך.

(הרבי הצמח צדק - אור התורה, ויקרא, עמוד תצו. הרבי - לקוטי שיחות, כרך א, עמוד 238)

לא לברוח, לזרוע

אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיָלְדָה זָכָר (פרק יב, פסוק ב)

הפסוק "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ" רומז לנו יסוד חשוב בעבודת השם. "אִשָּׁה" זהו רמז לתשוקתה הלוהטת של הנשמה לשוב לשורשה הרוחני באלוקות, ועל כך אומרת התורה: "אִשָּׁה - כִּי תִזְרִיעַ", זאת אומרת, שגם כשאדם מרגיש תשוקה

עמוקה 'לברוח' מהעולם ולהתעלות לרוחניות, עליו לדעת ששליחותו היא לעסוק ב'זריעה', לעבוד בתוך העולם הזה הגשמי ולהעלות אותו אל הקדושה.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך א, עמוד 237)

נגעים של אחרים?

אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת אוֹ בְּהֵרָת וְיִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צָרַעַת, וְהָיָה אֵל אֶהְרֹן הַכֹּהֵן אוֹ אֶל אֶחָד מִבְּנֵי הַכֹּהֲנִים (פרק יג, פסוק ב)

כָּל הַנִּגָּעִים אֲדָם רֹאֶה, חוּץ מִנִּגְעֵי עֵצָמוֹ (משנה, מסכת נגעים, פרק ב, משנה ה)

בהלכה זו יש רמז נפלא לעבודת ה': **"כל הנגעים"**

אָדָם רֹאֶה חוּץ - כל 'נגע' ומום רוחני שאדם רואה בחוץ, אצל מישהו אחר, עליו לדעת שאין זה אלא **"מנגעי עצמו"** - הוא רואה אותם בחברו מכיוון שהוא עצמו לקוי במומים אלו ומראים לו זאת כדי שיתקן בעצמו את הדרוש תיקון.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך י, עמוד 25)

לטבול בתורה

וְהִבָּגַד אוֹ הִשָּׂתִי אוֹ הָעֶרְב אוֹ כָּל כְּלֵי הָעוֹר אֲשֶׁר תִּכְבֵּס וְסָר מֵהֶם הַנֶּגַע, וְכַבֵּס שְׁנֵית וְטָהַר (פרק יג, פסוק נח)

אִם כִּשְׂכֵּבְסוּהוּ בַתְּחִלָּה עַל פִּי כֹהֵן סָר מִמֶּנּוּ הַנֶּגַע לְגִמְרֵי - 'וְכַבֵּס שְׁנֵית', לְשׁוֹן טְבִילָה (רש"י)

יש בדברים אלה רמז נפלא לדרך התשובה:

"כשכיבסוהו בתחילה, סר ממנו הנגע לגמרי" - כשאדם שב בתשובה על חטא שחטא, מוחלים לו עליו לגמרי. אבל **"וְכַבֵּס שְׁנֵית, לְשׁוֹן טְבִילָה"** - כדי שיהיה רצוי לפני ה' עליו 'לטבול' במי התורה.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך ז, עמוד 99)

**מִשֶּׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי וּמִסֶּרָה לַיהוֹשֻׁעַ, וַיהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים, וְזִקְנִים לְנָבִיאִים, וְנָבִיאִים
מִסֶּרָה לְאַנְשֵׁי כְנֶסֶת הַגְּדוּלָּה. הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים: הָיוּ מְתוּנִים בְּדִין, וְהֶעֱמִידוּ
תַלְמִידִים הֶרְבֵּה, וַעֲשׂוּ סֵיג לַתּוֹרָה** (פרקי אבות, פרק א, משנה א)

משה והר סיני

מדוע אומרת המשנה שמשה קיבל את התורה "מסיני", ולא "מהקדוש ברוך הוא"? - כדי ללמד אותנו בזכות מה זוכים לקבל את התורה.

הר סיני זכה שעליו ניתנה התורה, לא מפני היותו גבוה מכל ההרים, אלא אדרבה - דווקא משום שהיה השפל והעניו מכולם. וזה לא שלא היו להר סיני מעלות, שהרי חז"ל אומרים שהר סיני "מהר המוריה נתלש כחלה מעיסה, ממקום שנעקד יצחק אבינו", מהמקום שבו ייבנה בית המקדש ושבו התרחשה מסירות הנפש של אברהם ויצחק אבותינו. ובכל זאת, הר סיני לא התגאה אלא נותר עניו.

וזה מה שמשה קיבל את התורה "מסיני", שגם הוא זכה לקבל את התורה מידי הקדוש ברוך הוא מפני שנהג כמו הר סיני. היו לו מעלות גדולות, שהיה משבט לוי, ובשעה שקיבל את הנבואה בפעם הראשונה היה ראוי להיות כהן גדול - ובכל זאת היה עניו, ולא עניו סתם אלא "עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה". זאת אומרת, משה רבינו חש עצמו שפל ועניו מול כל יהודי גם בדורות שיבואו אחריו. ובזכות זה הוא "קיבל תורה".

וכן גם מי שרוצה לזכות ללמוד תורה ולחדש בה, צריך לזכור שהגישה לתורה חייבת להיות בביטול וענווה.

(תורת מנחם, כרך טו, עמוד 96)

הקדוש ברוך הוא דן לטובה

גם הקדוש ברוך הוא עצמו מקיים את הוראת המשנה אודות אותם "שלושה דברים", כפי שאמרו חז"ל שהקדוש ברוך הוא עושה בעצמו את מה שמצווה לישראל לעשות. והכוונה היא ליחס שמלמעלה לדורות הנחותים שלנו.

ראשית, "היו מתונים בדין": כאשר רואים את המצב הרוחני של הדור הזה, עד כמה שפל הוא, ורוצים לדון אותו - הרי אם ידונו אותו לפי שטחיות הדברים שנראית בהשקפה ראשונה, שלא במתינות, עלולים לדון אותו לכף חובה, חס ושלום. אבל כאשר ישנה המתינות בדיון, ומתבוננים ובודקים, רואים שיש סיבות כבדות משקל שגורמות למצב הזה, שהרי ההעלם והסתור על אלוקות גדול ביותר. ולכן, התוצאה היא שלא דנים לחובה מדוע איננו טובים יותר, אלא אדרבה, המעט טוב שכן ישנו מעורר פליאה. התוצאה של זה היא "והעמידו תלמידים הרבה": שכל היהודים, אפילו רשעים, הופכים להיות תלמידים, "לימודי ה'".

וזה מביא ל"ועשו סייג לתורה": כדי שכל אחד יוכל להתחיל מיד ללכת בדרך התורה, אם יש משהו שקשה לו להתחיל בו נותנים לו מלמעלה הזדמנות לעשות משהו אחר. ככל שיש יותר "סייגים לתורה", יש יותר אפשרויות לכל יהודי להתחבר ולהיות שייך לתורה.

(תורת מנחם, כרך יט, עמוד 365)

שבת קודש פרשת שמע

כח ניסן

שבת מברכים חודש אייר

תהלים

- בבוקר לפני התפילה אומרים את כל התהלים בציבור¹. נוהגים לומר את התהלים לבושים בחליפה וכובע וחגורים באבנט².
- אחרי אמירת כל התהלים, מי שאין לו הורים יאמר קדיש יתום. ואם יש חיוב (יארציט או מישהו בשנת אבל), יאמר קדיש יתום אחרי אמירת כל ספר בתהלים (לאחר אמירת ה"יהי רצון")³.

- אחרי אמירת התהלים לומדים בציבור במשך כשעה מאמר חסידות שיהיה מובן לכולם, ואחר כך מתפללים⁴.

ברכת החודש

- לפני ברכת החודש מכריזים את זמן מולד הירח, כי נכון שיידעו את זמן המולד לפני שמברכים את החודש⁵.
- מולד הירח בלילה שבין ראשון לשני, בשעה 20:30 ו-2 חלקים.
- החזן בברכת החודש (זה לא מוכרח להיות החזן של שחרית או של מוסף) אומר את הברכה בעמידה, וגם הציבור עומד.
- החזן לוקח את ספר התורה ומחזיק אותו בידו באמירת ברכת החודש⁶.
- בברכת החודש אומרים: "ראש חודש אייר ביום השני וביום השלישי הבא עלינו לטובה".
- אחרי התפילה עורכים התוועדות בבית הכנסת⁷, באופן כזה שאחר כך יאכלו סעודת שבת בבית ומשיכו את ההתוועדות עם בני הבית⁸. כדאי

שגם הנשים והבנות יערכו התוועדות⁹.

פרקי אבות

- אחרי תפילת מנחה קוראים את פרק ראשון בפרקי אבות.
- כדאי ונכון שכל אחד ילמד משנה אחת לפחות מתוך הפרק עם מפרשי המשנה¹⁰.
- במקומות בהם מופיע חלק מפסוק ובו אזכרת שם ה', אין אומרים את שם ה' כפי שהוא¹¹.

יום ראשון

כט ניסן

ערב ראש חודש אייר

- בערב ראש חודש יש להוסיף בלימוד תורה, בתפילה ובנתינת צדקה¹², וכן מחלקים לצדקה את מה שהצטבר בקופות הצדקה במהלך החודש¹³.

ליל ראש חודש

- בתפילת ערבית, וכן בכל התפילות בראש חודש, "חיוב" לא עומד חזן¹⁴.
- לא מכריזים "יעלה ויבוא" לפני שמונה עשרה בערבית ולא בשחרית מחר מחרתיים, אלא מזכירים לציבור בדפיקה על השולחן וכדומה¹⁵.
- מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת ערבית, אינו חוזר ומתפלל.

מנהגי ראש חודש

- מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בברכת המזון - מהעבר ועד השקיעה מחרתיים¹⁶ - אם נזכר אחרי שאמר את שם השם בברכת "בונה ברחמי ירושלים", אומר אחרי סיום ברכת "בונה ברחמי": "ברוך... שנתן ראשי חודשים לעמו ישראל לזיכרון". ואם נזכר אחרי שכבר התחיל לומר "ברוך" של הברכה הבאה, ממשיך את

1. אג"ק אדמו"ר מהור"צ ח"ג עמ' תל.

2. כך נהג הרבי וכל הציבור עימו.

3. אג"ק של הרבי כרך י' עמ' דש. ס' המנהגים עמ' 30 ועמ' 55.

4. אג"ק ח"ד עמ' תנח, קובץ מכתבים שבס"ס תהלים 'אהל יוסף יצחק' עמ' 192, לוח 'היום-יום' כו כסלו וספר המנהגים עמ' 30.

5. סידור אדמו"ר. ליקוטי מהרי"ח (בראש ח"ג, בהשטמות לח"ב פחב), ושערי-רחמים על השערי-אפרים שער י ס"ק מז.

6. קצות השלחן סי' פג בבד"ש ס"ק י, משערי אפרים שם ס"ו. ראה משנה-ברורה סי' קמו בשער-הציון ס"ק יח.

7. היום-יום, ל' בניסן.

8. אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו כרך י עמ' ג.

9. ספר המנהגים עמ' 30. לקוטי שיחות, כרך טז, עמ' 523.

10. ספר השיחות תנש"א ח"ב עמ' 596, 664. וראה גם 'תורת מנחם - התוועדות' תש"א ח"ב ס"ע 62.

11. הוראת הרבי, ראה 'התקשרות' גיליון רעז עמ' 17.

12. התוועדות תשמ"ו ח"ג ס"ע 593.

13. ספר-המנהגים עמ' 77.

14. ספר-המנהגים עמ' 8, 36.

15. שם, וס' 'דיני ומנהגי ראש-חודש - חב"ד' פ"ז הערה 4.

16. קצות-השלחן סי' מז ע"ד ע"פ סידור אדמו"ר.

ברכת המזון ולא חוזר.¹⁷

• לא מסתפרים¹⁸ ולא קוצצים ציפורניים בראש חודש¹⁹.

• הנשים נוהגות לא לעשות מלאכות מסוימות בראש חודש, כמו תפירה²⁰ וגיהוץ של בגדים שלא צריך לאותו יום²¹ - בכל מקום לפי מנהגו.²²

יום שני ל ניסן

יום ראשון של ראש חודש אייר

• בראש חודש יש להתאסף יחד בכל קהילה ובית כנסת, לערוך התוועדות ובה יאמרו "לחיים" ויברכו איש את רעהו בכל הברכות הטובות, ידברו דברי תורה ויקבלו יחד החלטות טובות בענייני תורה ומצוות.²³

• נוהגים להוסיף מאכל מיוחד בארוחה לכבוד ראש חודש²⁴.

יעלה ויבוא

• מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת שחרית או מנחה:

• אם נזכר מיד אחרי שאמר את שם השם בסיום ברכת "המחזיר שכינתו לציון", יאמר "למדני חוקיך", ואז יאמר "יעלה ויבוא" ואחר כך ימשיך ויאמר "ותחזינה"²⁵.

• ואם נזכר אחרי שכבר סיים את הברכה, יאמר "יעלה ויבוא" וימשיך בברכת מודים.

• ואם נזכר אחרי שכבר התחיל "מודים", חוזר לברכת "רצה".

• ואם נזכר אחרי שאמר את שם השם של סיום ברכת מודים או שים שלום, לפני שחוזר לברכת רצה משלים ואומר "[ברוך אתה ה'] למדני חוקיך", ואז חוזר לברכת רצה.

• ואם נזכר אחרי שאמר את "יהיו לרצון" השני בסיום שמונה עשרה, חוזר ומתפלל שוב (בלי

לומר "ה' שפתיי תפתח"), או שייגש חזן ויתפלל את חזרת הש"ץ.

• [בשחרית] אם נזכר אחרי שהתפלל מוסף, אינו חוזר²⁶.

• ו[במנחה] אם נזכר בתפילת ערבית - לאחר תפילת שמונה עשרה של ערבית יאמר מזמור תהלים ואחר כך יתפלל שוב את תפילת שמונה עשרה. אם מדובר בערבית של ליל ב' של ראש חודש - יכוון במחשבתו שזו תפילת תשלומין, ואם מדובר בערבית של מוצאי ראש חודש - יכוון במחשבתו שזו תפילת נדבה.²⁷

שחרית

• יש להשתדל במיוחד להתפלל שחרית במניין, כדי לומר הלל עם הציבור²⁸. ומי שמאחר לתפילה בציבור, לא יאמר את ההלל עם הציבור אלא לפי סדר התפילה.²⁹

• באמירת ההלל, גם היחיד מברך בעצמו את ברכות ההלל ("לקרוא את ההלל" ו"מלך מהולל בתשבחות"). ובתפילה בציבור, יזדרז לברך בחשאי קודם ברכת החזן.³⁰

• מחזירים את ספר התורה לארון הקודש מיד אחר ה'גלילה'.

• אחרי שמכניסים את ספר התורה לארון הקודש, חולצים את התפילין של רש"י ומניחים תפילין של רבינו תם. קוראים בהן קריאת שמע, פרשות "קדש" "והיה כי יביאך" ושש זכירות (ואת השיעורים היומיים לומדים אחרי סיום כל התפילה).³¹ אחר כך חולצים את התפילין ומתפללים מוסף.

• הרבי נהג להתפלל מוסף בלי להלביש בחזרה את הזרוע בשרוול אחרי חליצת התפילין.

• החזן לא מסיים "ובא לציון" בקול רם. מכיוון שיש הפסקה ארוכה בין הכנסת ספר התורה לארון הקודש לבין אמירת חצי קדיש שלפני מוסף, החזן צריך לומר מזמור תהלים כלשהו לפני אמירת הקדיש³², ולפחות את סיומו לומר

17. שו"ע אדמו"ר סי' קפח ס"י. סידור אדמו"ר.

18. שו"ע אדמו"ר סי' רס ס"א.

19. קצות-הושלחן סי' נג בבדי-הושלחן סי' ק"ד, צוואת ריה"ח אות מח, וראה בס' מנהגי ר"ח-חב"ד פ"א הע' 2, ובס' קיצור הלכות משו"ע אדמו"ר במילואים' לסי' רס-רסב (עמ' נד).

20. 'תורת מנחם - התוועדות' תשד"מ ח"ב עמ' 948.

21. שערי-תשובה סי' ק"ג. כף-החיים סי' ק"ל לב.

22. שו"ע ורמ"א סי' תיז ס"א.

23. היום-יום, ל' ניסן. 'התוועדות' תש"נ ח"ג עמ' 383.

24. ראה שו"ע או"ח סי' תיט וכף-החיים שם סי' ק"ד.

25. כף-החיים סי' קיד סי' כח.

26. שו"ע אדמו"ר סי' קכו ס"ג.

27. לוח כולל-חב"ד בדר"ח מרחשוון.

28. רמ"א תכב"ב. שו"ע אדמו"ר תפח"ג.

29. המזכיר הרה"ח ר"ל גורנר בשם הרבי בשם אדמו"ר מהור"צ בשם אדמו"ר מהורש"ב. וראה כף-החיים סי' תכב ס"ק לח.

30. ספר-המנהגים עמ' 36. שיחות-קודש תשמ"א ח"ד ס"ע 322.

31. ספר-המנהגים עמ' 36.

32. ספר-המאמרים (ליקוט) ל"כ אדמו"ר מהורש"ב, ח"ב עמ' שטו. אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"כ עמ' רפג.

בקול³³.

• מנהג עתיק ללמוד בכל ראש חודש פסוק אחד עם פירוש רש"י ופירושים נוספים מפרק התהלים האישי המתאים לגיל (לדוגמה, מי שהוא בן שלוש עשרה - פרק יד). אם יש בפרק יותר משנים עשר פסוקים (ובשנה מעוברת, אם יש יותר משלושה עשר), מחלקים את הפרק ולומדים בכל ראש חודש מספר פסוקים כך שבמהלך השנה ילמדו את הפרק כולו. ואם יש פחות פסוקים, חוזרים ולומדים שוב את הפרק³⁴.

• היום המועד האחרון לברך את ברכת האילנות³⁵. ועל כן מי שטרם בירך, יזדרז לעשות זאת.

יום שלישי

א אייר

יום שני של ראש חודש אייר

• מי שהתחיל לאכול וכבר אכל "כזית" לפני השקיעה, גם אם נמשכה הארוחה אפילו כמה שעות אחרי צאת ראש חודש, אומר "יעלה ויבוא" בברכת המזון - בתנאי שעדיין לא התפלל ערבית³⁶.

35. שערי הלכה ומנהג או"ח ח"א ס' קיד.
36. שו"ע אדמו"ר ז"ס קכו סעיף יז.

33. ע"פ קצות השולחן ס' טז בבדי השלחן ס"ק ו, ספר המנהגים עמ' 6.
34. ספר המנהגים עמ' 36.

<<< המשך מעמוד 11

מבין שהארון איננו בנאדם!"

רבי פנחס חשב על השאלה, הסכים שמדובר בקושייה טובה וציפה לתשובתו של רבי זושא. "הגמרא רוצה ללמד אותנו", המשיך רבי זושא ואמר, "שיש ארון שאיננו בנאדם. שגם יהודי שהוא כמו ארון קודש מהלך, שראשו מלא בתוכן של ספרי הקודש והתורה מונחת במוחו, מאחר והוא גאון ובקי בתורה - אבל הוא עצמו נותר ארון, בול עץ".

רבי פנחס שמע והפנים את הדברים. הוא הבין כי אל המגיד לא באים לשמוע עוד חידוש ועוד עומק בתורה, כי אם להפוך את ה'ארון' ל"גברא", ליהודי חי ונשמת. הוא נשאר במזריטש והפך לאחד מגדולי חסידי המגיד.

מפאת כבודו של המגיד, ניגש רבי פנחס אל רבי זושא ואמר שהמגיד שלח אותו אליו כדי לשוחח בדברי תורה. רבי זושא נענה ואמר שהוא אינו למדן וגאון גדול, אך ברצונו לשתף את רבי פנחס בקושייה שהתעוררה אצלו בלימוד הגמרא במסכת ברכות.

הגמרא מצטטת אמרה: "תשעה וארון - מצטרפים". כלומר, ארון הקודש מצטרף לתשעה יהודים להיחשב מניין לתפילה. הגמרא שואלת על כך מיד: "וכי ארון גברא הוא?", וכי הארון הוא בנאדם?! ואכן, למסקנת הדברים הארון איננו מצטרף למניין.

"אמור לי", שאל רבי זושא את רבי פנחס, שהיה אחד מגאוני הדור, "מה פשר הדברים? מה חשבה הגמרא מלכתחילה? הרי כל אחד

מבוסס על הספר 'עת לדעת', בהוצאת צעירי אגודת חב"ד
מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה
מוקדש לעילוי נשמתו

כז ניסן

תש"ד

הרב הגאון החסיד המקובל, רבי לוי יצחק שניאורסון, אביו של הרבי - הגיע לעיר אלמא אטא שבקזחסטן, לאחר שסיים את תקופת הגלות בעיר צ'אלי.

תשד"מ

תחילת המחזור הראשון של לימוד הרמב"ם היומי, על פי תקנתו של הרבי. באותה עת, מדי שבת ביאר הרבי בהתוועדות את שיעור הרמב"ם היומי של אותה שבת.

כח ניסן

תשי"ד

הרבי לימד את הניגון "צמאה לך נפשי" (הראשון). הרבי הסביר שכשיהודי נמצא בגלות הוא שבור ומדוכא מכך שאינו יכול לראות את ההתגלות האלוקית, ונפשו משתוקקת וצמאה לכך. שני החלקים הראשונים של הניגון מבטאים את הצימאון וההשתוקקות, והחלק השלישי מביע את הביטחון וההדגשה של היתרון בעבודת השם דווקא בעולם הזה הגשמי.

תנש"א

הרבי נשא את השיחה הידועה, בה קרא לציבור: "עשו ככל אשר ביכולתכם כדי להביא את משיח צדקנו בפועל ממש". השיחה גרמה להתעוררות עצומה בנושא הציפייה וההכנה לגאולה.

א אייר

תקמ"ח

נפטר הרב הקדוש רבי מנחם מענדל מויטבסק. בצעירותו שהה אצל הבעל שם טוב פעמיים, ואחר כך היה מראשוני תלמידי המגיד ממזריטש. אחרי הסתלקות המגיד, התיישב בעיירה הורודוק

שליד ויטבסק וכיהן כנשיא תנועת החסידות ברוסיה הלבנה.

בשנת תקל"ז עלה לארץ הקודש בראש עליית החסידים והתיישב בצפת, אך בעקבות הצקות עבר לטבריה. בטבריה הקים בית כנסת מפואר, ותושבי העיר שהיו רובם ספרדים חלקו לו כבוד גדול.

רבי מנחם מענדל היה עניו מאד, ואת אגרותיו היה חותם במילים "השפל באמת". לפני הסתלקותו ציווה לאלו שעמדו לידו לצאת מהחדר, באומרו: "כי הנה השם ניצב עליי". כעבור שעה יצאה נשמתו בקדושה, ונטמן בטבריה.

תשל"ו

הרבי בחר בשישה פסוקים ומאמרי חז"ל לשינון עבור ילדי ישראל. עוד שישה פסוקים הוסיף הרבי בל"ג בעומר. הרבי ביקש שכל ילד יהודי ישנן את שנים עשר הפסוקים בעל פה ויחזור עליהם בכל עת, והסביר את החשיבות של פסוקים אלו ועל כך שיש בכוחם לשמור על עם ישראל.

ב אייר

תקצ"ד

נולד אדמו"ר מהר"ש, רבי שמואל, בנו השביעי והצעיר של אדמו"ר הצמח צדק. אביו אמר שהוא קרוי על שם נושא מים בפולוצק, ובפעם אחרת אמר ששמואל הנביא ביקש שיקראו לילד על שמו.

תש"ב

החלה בחשאי כתיבת ספר התורה לקבלת פני משיח. סיומה התעכב שנים רבות, עד ט' בשבט תש"ל.

תשט"ז

אירע הטבח הנורא בבית הספר למלאכה בכפר חב"ד, בו נרצחו ארבעה תלמידים ומדריך, הי"ד, על ידי מחבלים.

הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת־חַטָּאתְךָ וְאֶת־עֲלֹתְךָ וּכְפַר
בְּעֶדְךָ וּבְעֶד הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת־קֶרְבֶּן הָעָם וּכְפַר
בְּעֶדָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן
קֵרֵב אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת־חַטָּאתְךָ וְאֶת־עֲלֹתְךָ
וּכְפַר בְּעֶדְךָ וּבְעֶד הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת־קֶרְבֶּן הָעָם
וּכְפַר בְּעֶדָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: וַאֲמַר מֹשֶׁה
לְאַהֲרֹן קֵרֵב לַמִּדְבָּחָה וְעִבֵּד יְת חַטָּאתְךָ וְיֵת
עֲלֹתְךָ וּכְפַר עֲלֶיךָ וְעַל עַמָּא וְעִבֵּד יְת קֶרְבֶּן עַמָּא
וּכְפַר עֲלֵיהֶן כְּמָא דִּי פִקִּיד יי: ה וַיִּקְרַב אַהֲרֹן
אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁחַט אֶת־עֹגֶל הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ:
וַיִּקְרַב אַהֲרֹן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁחַט אֶת־עֹגֶל הַחַטָּאת
אֲשֶׁר־לוֹ: וַיִּקְרַב אַהֲרֹן לַמִּדְבָּחָה וַיִּנְכַּס יְת עֹגֶלָה
דְּחַטָּאתָא דִּי לַה: ט וַיִּקְרְבוּ בְנֵי אַהֲרֹן אֶת־הַיָּדָם
אֵלָיו וַיִּטְבַּל אֶצְעֵו בְּדָם וַיִּתֵּן עַל־קַרְנוֹת
הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַיָּדָם יָצַק אֶל־יִסּוֹד הַמִּזְבֵּחַ:
וַיִּקְרְבוּ בְנֵי אַהֲרֹן אֶת־הַיָּדָם אֵלָיו וַיִּטְבַּל אֶצְעֵו
בְּדָם וַיִּתֵּן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַיָּדָם יָצַק
אֶל־יִסּוֹד הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּקְרְבוּ בְנֵי אַהֲרֹן יְת דָּמָא לַה
וַיִּטְבַּל אֶצְעֵה בְּדָמָא וַיִּהַב עַל קַרְנֵת מִדְבָּחָה וַיֵּת
דָּמָא אֲרִיק לִיסוּדָא דְּמִדְבָּחָה: י וְאֶת־הַחֹלֶב
וְאֶת־הַכֶּלֶיֹת וְאֶת־הַיִּתְרֹת מִן־הַכֶּבֶד מִן־
הַחַטָּאת הַקָּטִיר הַמִּזְבֵּחַה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה: וְאֶת־הַחֹלֶב וְאֶת־הַכֶּלֶיֹת וְאֶת־הַיִּתְרֹת
מִן־הַכֶּבֶד מִן־הַחַטָּאת הַקָּטִיר הַמִּזְבֵּחַה כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיֵּת תִּרְבָּא וַיֵּת כְּלִיתָא וַיֵּת
חֲצָא מִן כִּבְדָּא מִן חַטָּאתָא אֶסֶק לַמִּדְבָּחָה כְּמָא
דִּי פִקִּיד יי יְת מֹשֶׁה: יא וְאֶת־הַבֶּשֶׂר וְאֶת־הָעוֹר
שָׂרָף בָּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּזְבֵּחַ: וְאֶת־הַבֶּשֶׂר וְאֶת־
הָעוֹר שָׂרָף בָּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּזְבֵּחַ: וַיֵּת בִּשְׂרָא וַיֵּת
מִשְׁכָּא אֹקִיד בְּנוֹרָא מִבְּרָא לְמִשְׁרִיתָא:
יב וַיִּשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה וַיִּמְצְאוּ בְנֵי אַהֲרֹן אֵלָיו
אֶת־הַיָּדָם וַיִּזְרְקוּהָ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וַיִּשְׁחַט
אֶת־הָעֹלָה וַיִּמְצְאוּ בְנֵי אַהֲרֹן אֵלָיו אֶת־הַיָּדָם

א וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה
לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַהֲוָה בַּיּוֹמָא
תְּמִינָאָה קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָוְהִי וּלְזִקְנֵי
יִשְׂרָאֵל: ג וַיֹּאמֶר אֶל־אַהֲרֹן קַח־לָךְ עֹגֶל בֶּן־
בָּקָר לְחַטָּאת וְאֵיל לְעֹלָה תְּמִימִם וְהִקְרַב לִפְנֵי
יְהוָה: וַיֹּאמֶר אֶל־אַהֲרֹן קַח־לָךְ עֹגֶל בֶּן־בָּקָר
לְחַטָּאת וְאֵיל לְעֹלָה תְּמִימִם וְהִקְרַב לִפְנֵי יְהוָה:
וַאֲמַר לְאַהֲרֹן סֹב לָךְ עֹגֶל בֶּר תּוֹרִי לְחַטָּאתָא
וּדְכֵר לַעֲלֹתָא שְׁלָמִין וְקֵרֵב קָדָם יי: ג וְאֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר קָחוּ שְׁעִיר־עִזִּים לְחַטָּאת
וְעֹגֶל וְכֹבֶשׂ בְּגִישָׁנָה תְּמִימִם לְעֹלָה: וְאֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר קָחוּ שְׁעִיר־עִזִּים לְחַטָּאת
וְעֹגֶל וְכֹבֶשׂ בְּגִישָׁנָה תְּמִימִם לְעֹלָה: וְעַם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תְּמַלֵּל לְמִיָּקֶר סִיבּו צִפִּיר בֶּר עֲזִין
לְחַטָּאתָא וְעֹגֶל וְאֹמֶר בְּנֵי שְׁנָא שְׁלָמִין לַעֲלֹתָא:
ד וְשׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים לְזִבְחָ לִפְנֵי יְהוָה וּמִנְחָה
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כִּי הַיּוֹם יְהוָה נִרְאָה אֵלֵיכֶם:
וְשׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים לְזִבְחָ לִפְנֵי יְהוָה וּמִנְחָה
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כִּי הַיּוֹם יְהוָה נִרְאָה אֵלֵיכֶם: וְתוֹר
וּדְכֵר לְנִכְסֹת קוֹדֶשֶׁיָא לְדִבְחָה קָדָם יי וּמִנְחָתָא
דְּפִילָא בְּמִשַּׁח אֲרִי יוֹמָא דִּין יִקְרָא דִּי מִתְּגִיל
לְכוֹן: ה וַיִּקְחוּ אֶת אֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי
אֶהֱל מוֹעֵד וַיִּקְרְבוּ בְּלִי־הַעֲדָה וַיַּעֲמְדוּ לִפְנֵי
יְהוָה: וַיִּקְחוּ אֶת אֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי אֶהֱל
מוֹעֵד וַיִּקְרְבוּ בְּלִי־הַעֲדָה וַיַּעֲמְדוּ לִפְנֵי יְהוָה:
וַיִּנְסִיבוּ יְת דִּי פִקִּיד מֹשֶׁה לְקָדָם מִשְׁכָּן זִמְנָא
וַיִּקְרְבוּ כָל כְּנִשְׁתָּא וְקָמוּ קָדָם יי: ו וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה תַּעֲשׂוּ וַיֵּרָא אֵלֵיכֶם
כְּבוֹד יְהוָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה
יְהוָה תַּעֲשׂוּ וַיֵּרָא אֵלֵיכֶם כְּבוֹד יְהוָה: וַאֲמַר מֹשֶ�ה
דִּין פִּתְגָמָא דִּי פִקִּיד יי תַּעֲבִדוּן וַיִּתְּגִיל לְכוֹן
יִקְרָא דִּי: ז וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קֵרֵב אֶל־

וַיִּזְרְקוּהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וַיִּנָּכַס יָת עֲלֵמָא
וְאַמְטִיאוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן לֵה יָת דְּמָא וַיִּזְרְקוּהָ עַל
מִדְבַּחָא סְחֹר סְחֹר: י וְאַתְּהֵעֵלָה הַמִּצִּיאֻ
אֱלֹו לְנִתְחִיָּה וְאַתְּהֵרָאשׁ וַיִּקְטֹּר עַל־הַמִּזְבֵּחַ:
וְאַתְּהֵעֵלָה הַמִּצִּיאֻ אֱלֹו לְנִתְחִיָּה וְאַתְּהֵרָאשׁ
וַיִּקְטֹּר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וַיָּת עֲלֵמָא אֲמִטִּיאוּ לֵה
לְאַבְרָהָא וַיָּת רִישָׁא וְאַסְק עַל מִדְבַּחָא: י וַיִּרְחֹץ
אֶת־הַקֶּרֶב וְאַתְּהֵפְרָעִים וַיִּקְטֹּר עַל־הֵעֵלָה
הַמִּזְבֵּחַ: י וַיִּרְחֹץ אֶת־הַקֶּרֶב וְאַתְּהֵפְרָעִים וַיִּקְטֹּר
עַל־הֵעֵלָה הַמִּזְבֵּחַ: וַחֲלִיל יָת גִּזָּא וַיָּת פְּרָעִיָּא
וְאַסְק עַל עֲלֵמָא לְמִדְבַּחָא: י וַיִּקְרֹב אֶת קֶרְפֵּן
הָעָם וַיִּקָּח אֶת־שְׁעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעָם
וַיִּשְׁחָטְהוּ וַיַּחַטְּאֵהוּ כְּרָאשׁוֹן: י וַיִּקְרֹב אֶת קֶרְפֵּן
הָעָם וַיִּקָּח אֶת־שְׁעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעָם
וַיִּשְׁחָטְהוּ וַיַּחַטְּאֵהוּ כְּרָאשׁוֹן: וַקֶּרֶב יָת קֶרְפֵּן עֲמָא
וַנִּסִּיב יָת צְפִירָא דַחַטָּאתָא דִּי לַעֲמָא וַנָּכַסָהּ וַכֹּפֵר
בְּדָמָה פְּקֻדְמָאָה: י וַיִּקְרֹב אֶת־הֵעֵלָה וַיַּעֲשֶׂה
כַּמִּשְׁפָּט: וַיִּקְרֹב אֶת־הֵעֵלָה וַיַּעֲשֶׂה כַּמִּשְׁפָּט:
וַקֶּרֶב יָת עֲלֵמָא וַעֲבֹדָה כְּדָחִי:

שְׁנֵי י וַיִּקְרֹב אֶת־הַמִּנְחָה וַיִּמְלֵא כַּפּוֹ מִמִּנְחָה
וַיִּקְטֹּר עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִלֵּבָד עֵלֶת הַבֶּקֶר: וַיִּקְרֹב
אֶת־הַמִּנְחָה וַיִּמְלֵא כַּפּוֹ מִמִּנְחָה וַיִּקְטֹּר עַל־הַמִּזְבֵּחַ
מִלֵּבָד עֵלֶת הַבֶּקֶר: וַקֶּרֶב יָת מִנְחָתָא וַמְלָא יָדָה
מִנָּה וְאַסְק עַל מִדְבַּחָא בֵּר מַעֲלַת צִפְרָא:
י וַיִּשְׁחָט אֶת־הַשּׁוֹר וְאַתְּהֵאִיל זֶבַח הַשְּׁלָמִים
אֲשֶׁר לָעָם וַיִּמְצְאוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן אֶת־הַדֶּם אֱלֹו
וַיִּזְרְקוּהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וַיִּשְׁחָט אֶת־הַשּׁוֹר
וְאַתְּהֵאִיל זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לָעָם וַיִּמְצְאוּ בְּנֵי
אֶהֱרֹן אֶת־הַדֶּם אֱלֹו וַיִּזְרְקוּהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:
וַנָּכַס יָת תּוֹרָא וַיָּת דְּכָרָא נָכַסַת קוֹדֶשִׁיא דִּי
לַעֲמָא וְאַמְטִיאוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן יָת דְּמָא לֵה וַיִּזְרְקוּהָ עַל
מִדְבַּחָא סְחֹר סְחֹר: י וְאַתְּהֵחֲלָבִים מִן־הַשּׁוֹר
וּמִן־הָאִיל הָאִילִיָּה וְהַמִּכְסֶּפֶה וְהַכִּלִּית וַיִּתֵּרַת
הַכֶּבֶד: וְאַתְּהֵחֲלָבִים מִן־הַשּׁוֹר וּמִן־הָאִיל הָאִילִיָּה

וְהַמִּכְסֶּפֶה וְהַכִּלִּית וַיִּתֵּרַת הַכֶּבֶד: וַיָּת תּרְפִּיא מִן
תּוֹרָא וּמִן דְּכָרָא אֲלִיתָא וַחֲפִי גִזָּא וְכִלְיָתָא וַחֲצֹר
כַּבְּדָא: י וַיִּשְׁמֹו אֶת־הַחֲלָבִים עַל־הַחֲזוֹת
וַיִּקְטֹּר הַחֲלָבִים הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּשְׁמֹו אֶת־הַחֲלָבִים
עַל־הַחֲזוֹת וַיִּקְטֹּר הַחֲלָבִים הַמִּזְבֵּחַ: וַשּׁוּיָאוּ יָת
תּרְפִּיא עַל חֲדוֹתָא וְאַסְק תּרְפִּיא לְמִדְבַּחָא:
כא וְאַתְּ הַחֲזוֹת וְאַתְּ שׁוֹק הַיָּמִין הַנִּיף אֶהֱרֹן
תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה פֶּאֶשֶׁר צֹוָה מֹשֶׁה: וְאַתְּ
הַחֲזוֹת וְאַתְּ שׁוֹק הַיָּמִין הַנִּיף אֶהֱרֹן תְּנוּפָה לִפְנֵי
יְהוָה פֶּאֶשֶׁר צֹוָה מֹשֶׁה: וַיָּת חֲדוֹתָא וַיָּת שׁוֹקָא
דִּימִינָא אֲרַם אֶהֱרֹן אֲרַמָּא קָדָם יי כְּמָא דִּי פִקִּיד
מֹשֶׁה: כב וַיִּשָּׂא אֶהֱרֹן אֶת־יָדָיו אֶל־הָעָם
וַיְבָרְכֵם וַיִּירַד מַעֲשֵׂת הַחַטָּאת וְהֵעֵלָה
וְהַשְּׁלָמִים: וַיִּשָּׂא אֶהֱרֹן אֶת־יָדָיו אֶל־הָעָם וַיְבָרְכֵם
וַיִּירַד מַעֲשֵׂת הַחַטָּאת וְהֵעֵלָה וְהַשְּׁלָמִים: וְאַרְס
אֶהֱרֹן יָת יְדוּהִי עַל עֲמָא וַבִּרְכָּנוֹן וַנִּחַת מִלְּמַעְבַּד
חַטָּאתָא וְעֲלֵמָא וַנָּכַסַת קוֹדֶשִׁיא: כג וַיָּבֵא מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן אֶל־אַהֲלֵ מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיְבָרְכוּ אֶת־הָעָם
וַיֵּרָא כְּבוֹד־יְהוָה אֶל־כָּל־הָעָם: וַיָּבֵא מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן אֶל־אַהֲלֵ מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיְבָרְכוּ אֶת־הָעָם
וַיֵּרָא כְּבוֹד־יְהוָה אֶל־כָּל־הָעָם: וְעַל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
לְמִשְׁפַּחַן זְמָנָא וַנִּפְקֹו וַבִּרְכּוּ יָת עֲמָא וְאַתְּגִלִּי
יִקְרָא דִּי לְכָל עֲמָא:

שְׁלִישִׁי כד וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וְהִיא כָּל־הָעָם
הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הֵעֵלָה וְאַתְּהֵחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל־הָעָם
וַיִּרְאוּ וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה
וְהִיא כָּל־הָעָם הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הֵעֵלָה וְאַתְּהֵחֲלָבִים וַיֵּרָא
כָּל־הָעָם וַיִּרְאוּ וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: וַנִּפְקַת אֲשַׁתָּא מִן
קָדָם יי וְאַכְלַת עַל מִדְבַּחָא יָת עֲלֵמָא וַיָּת תּרְפִּיא
וַחֲזָא כָּל עֲמָא וַשְּׁבַחוּ וַנִּפְּלוּ עַל אִפְּהֵיוֹן: א וַיִּקְחוּ
בְּנֵי־אֶהֱרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא אִישׁ מִחֶתְתּוֹ וַיִּתְּנוּ בֵּהֶן
אִשׁ וַיִּשְׁמֹו עֲלֶיהָ קָטֶרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה אִשׁ
זָרָה אֲשֶׁר לֹא צֹוָה אֲתָם: וַקְחוּ בְּנֵי־אֶהֱרֹן נָדָב
וַאֲבִיהוּא אִישׁ מִחֶתְתּוֹ וַיִּתְּנוּ בֵּהֶן אִשׁ וַיִּשְׁמֹו עֲלֶיהָ

וְאַחֲכֵם כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְכוּ אֶת־הַשְּׂרָפָה אֲשֶׁר
שָׂרָה יָהוָה: וְאָמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְעֹלְעֶזֶר
וּלְאִיתָמָר בְּנוֹהֵי רִישִׁיכֹּן לֹא תִרְבוּן פְּרוּעַ
וּלְבוֹשִׁיכֹן לֹא תִבְזְעוּן וְלֹא תִמוּתוּן וְעַל כָּל
כְּנֻשְׁתָּא יְהִי רִגְזָא וְאַחֲכֵם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְכוּן
יֵת יִקְדָּתָא דִּי אֻקִּיד יִי: וּמִפְּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא
תֵצְאוּ פְּנֵי־תַמְתּוֹ בִּי־שִׁמּוֹן מִשְׁחַת יְהוָה עֲלֵיכֶם
וַיַּעֲשׂוּ כְּדִבְרַ מֹשֶׁה: וּמִפְּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ
פְּנֵי־תַמְתּוֹ בִּי־שִׁמּוֹן מִשְׁחַת יְהוָה עֲלֵיכֶם וַיַּעֲשׂוּ
כְּדִבְרַ מֹשֶׁה: וּמִתַּרְע מִשְׁפָּן זִמְנָא לֹא תִפְקוּן
דִּילְמָא תִּמוּתוּן אָרִי מִשַׁח רְבוּתָא דִּי עֲלִיכֹן
וַעֲבָדוּ כְּפִתְזָמָא דְּמֹשֶׁה: פ ה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־
אַהֲרֹן לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וּמִלִּיל
יִי לְאַהֲרֹן לְמִימְרֵ: ט יִין וְשֹׁכֵר אֶל־תִּשָּׁת | אַתָּה |
וּבִגְדֵי אַתָּד בְּכֻאֲכֶם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תִּתְּמוּ
חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: יִין וְשֹׁכֵר אֶל־תִּשָּׁת |
אַתָּה | וּבִגְדֵי אַתָּד בְּכֻאֲכֶם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא
תִּתְּמוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: חֲמֹר וּמְרוֹי לֹא
תִּשְׁתִּי אַתָּ וּבִגְדֵי עֶמֶד בְּמַעֲלֹכֹן לְמִשְׁפָּן זִמְנָא
וְלֹא תִּמוּתוּן קָנִים עֲלֵם לְדִרְיֹכֹן: י וְלַהֲבָדִיל בֵּין
הַקֹּדֶשׁ וּבֵין הַחֹל וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין הַטְּהוֹר:
וְלַהֲבָדִיל בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין הַחֹל וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין
הַטְּהוֹר: וְלַאֲפָרְשָׂא בֵין קוֹדֶשׁא וּבֵין חֵלָא וּבֵין
מִסְאָבָא וּבֵין דְּכֻא: יא וְלַהֲוֹרֶת אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת כָּל־הַחֻקִּים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֲלֵיהֶם בֵּיד־
מֹשֶׁה: וְלַהֲוֹרֶת אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל־הַחֻקִּים
אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֲלֵיהֶם בֵּיד־מֹשֶׁה: פ וְלֹאֲלָפָא יֵת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יֵת כָּל קִימְיָא דִּי מִלִּיל יִי לַהֲוֹן בִּידָא
דְּמֹשֶׁה:

וַיִּדְבֹּר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל אֲלֻעֹזֹר וְאֶל-
אִיתָמָר | בְּנֵי הַנּוֹתָרִים קָחוּ אֶת-הַמִּנְחָה
הַנּוֹתָרֶת מֵאֲשֵׁי יְהוָה וְאִכְלוּהָ מִצֹּאת אֹתָל
הַמִּזְבֵּחַ כִּי קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים הוּא׃ וַיִּדְבֹּר מֹשֶׁה
אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל אֲלֻעֹזֹר וְאֶל-אִיתָמָר | בְּנֵי הַנּוֹתָרִים

על אֶלְעָזָר וְעַל אִיתָמָר בְּנֵי אֶהֱרֹן דָּאֲשַׁתָּארוּ
לְמִימָר: י' מִדּוּעַ לֹא־אָכַלְתֶּם אֶת־הַחֻטָּאת
בַּמָּקוֹם הַקָּדֵשׁ כִּי קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים הוּא וְאַתֶּה |
נָתַן לָכֶם לִשְׂאת אֶת־עֹן הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם
לִפְנֵי יְהוָה: מִדּוּעַ לֹא־אָכַלְתֶּם אֶת־הַחֻטָּאת
בַּמָּקוֹם הַקָּדֵשׁ כִּי קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים הוּא וְאַתֶּה | נָתַן
לָכֶם לִשְׂאת אֶת־עֹן הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי
יְהוָה: מִדִּין לֹא אָכַלְתוּן יְת חֲטָאתָא בְּאַתֵּר קֳדִישׁ
אַרִי קֹדֶשׁ קֳדִישִׁין הִיא וְיִתָּה יְהִי לְכוֹן לְסַלְחָא
עַל חֻבֵּי כְּנֻשְׁתָּא לְכַפֵּרָא עֲלֵיהוֹן קֳדָם יי' יִהְיֶה
לֹא־הוּבָא אֶת־דְּמָה אֶל־הַקֹּדֶשׁ פְּגִימָה אָכֹל
תֹּאכְלוּ אֹתָהּ בְּקֹדֶשׁ כְּאִשֶּׁר צִוִּיתִי: הֵן לֹא־הוּבָא
אֶת־דְּמָה אֶל־הַקֹּדֶשׁ פְּגִימָה אָכֹל תֹּאכְלוּ אֹתָהּ
בְּקֹדֶשׁ כְּאִשֶּׁר צִוִּיתִי: הָא לֹא אִתְּעַל יְת דְּמָה לְבֵית
קֳדִישָׁא גְּזָא מִיכַל תִּיכְלוּן יְתָה בְּקֳדִישָׁא כְּמָא
דִּי פְקֻדִית: י' וַיִּדְבֹּר אֶהֱרֹן אֶל־מִשֶּׁה הֵן הַיּוֹם
הַקָּרִיבֹו אֶת־חֻטָּאתָם וְאַתָּה עֹלְתָם לִפְנֵי יְהוָה
וּתְקַרְאָנָה אֹתִי כְּאֵלָה וְאָכַלְתִּי חֻטָּאת הַיּוֹם
הַיּוֹם בְּעֵינֵי יְהוָה: וַיִּדְבֹּר אֶהֱרֹן אֶל־מִשֶּׁה הֵן
הַיּוֹם הַקָּרִיבֹו אֶת־חֻטָּאתָם וְאַתָּה עֹלְתָם לִפְנֵי יְהוָה
וּתְקַרְאָנָה אֹתִי כְּאֵלָה וְאָכַלְתִּי חֻטָּאת הַיּוֹם הַיּוֹם
בְּעֵינֵי יְהוָה: וּמִלִּיל אֶהֱרֹן עִם מֹשֶׁה הָא יוֹמָא דִּין
קָרִיבֹו יְת חֲטָאתָהוֹן וְיִת עֲלֵתָהוֹן קֳדָם יי' וְעֲרֵעָא
יְתִי עֲקֹן כְּאֵלִין אֵלֹו פֹּון אָכְלִית חֲטָאתָא יוֹמָא
דִּין חֲמִשָּׁן קֳדָם יי' כ' וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּיטֹב בְּעֵינָיו:
וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּיטֹב בְּעֵינָיו: וַיִּשְׁמַע מֹשֶ׈ה וַיִּשְׁפֹּר
בְּעֵינָיו: פ

שִׁישִׁי א' וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מִשֶּׁה וְאֶל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר
אֲלֵהֶם: וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מִשֶּׁה וְאֶל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר
אֲלֵהֶם: וּמִלִּיל יי' עִם מֹשֶׁה וְלֹא־אֶהֱרֹן לְמִימָר לְחוֹן:
כ' דִּבְרוּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הַחֵזֶה אֲשֶׁר
תֹּאכְלוּ מִכֹּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ: דִּבְרוּ
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הַחֵזֶה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ
מִכֹּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ: מִלִּילֹו עִם בְּנֵי

קָחוּ אֶת־הַמִּנְחָה הַנּוֹתֶרֶת מֵאִשֵּׁי יְהוָה וְאָכְלוּהָ
מִצֹּות אֲצֹל הַמִּזְבֵּחַ כִּי קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים הוּא: וּמִלִּיל
מֹשֶׁה עִם אֶהֱרֹן וְעִם אֶלְעָזָר וְעִם אִיתָמָר בְּנוֹהֵי
דָּאֲשַׁתָּארוּ סִיבֹו יְת מִנְחָתָא דָּאֲשַׁתָּאֵר מִקְרַבְנֵיא
דִּי? וְאָכְלוּהָ פִשִּׁיר בְּסִטֵּר מִדְּבָחָא אַרִי קֹדֶשׁ
קֳדִישִׁין הִיא: י' וְאָכַלְתֶּם אֹתָהּ בַּמָּקוֹם קֹדֶשׁ כִּי
חֻקָּךְ וְחֻק־בְּנִיךָ הוּא מֵאִשֵּׁי יְהוָה כִּי־כֵן צִוִּיתִי:
וְאָכַלְתֶּם אֹתָהּ בַּמָּקוֹם קֹדֶשׁ כִּי חֻקָּךְ וְחֻק־בְּנִיךָ הוּא
מֵאִשֵּׁי יְהוָה כִּי־כֵן צִוִּיתִי: וְתִיכְלוּן יְתָה בְּאַתֵּר קֳדִישׁ
אַרִי חֻלְקָךְ וְחֻלְק בְּנִיךָ הִיא מִקְרַבְנֵיא דִּי? אַרִי כֵן
אִתְּפַקְדִית: י' וְאַתָּה חֲזוּה הַתְּנוּפָה וְאַתָּה | שׁוֹק
הַתְּרוּמָה תֹּאכְלוּ בַּמָּקוֹם טְהוֹר אֹתָהּ וּבְנִיךָ
וּבְנִתֶיךָ אִתְּךָ כִּי־חֻקָּךְ וְחֻק־בְּנִיךָ נָתַנּוּ מִזִּבְחִי
שְׁלָמִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאַתָּה חֲזוּה הַתְּנוּפָה וְאַתָּה | שׁוֹק
הַתְּרוּמָה תֹּאכְלוּ בַּמָּקוֹם טְהוֹר אֹתָהּ וּבְנִיךָ וּבְנִתֶיךָ
אִתְּךָ כִּי־חֻקָּךְ וְחֻק־בְּנִיךָ נָתַנּוּ מִזִּבְחִי שְׁלָמִי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל: וְיִת חֲדִיא דְּאַרְמוּתָא וְיִת שׁוֹקָא
דְּאַפְרָשׁוּתָא תִּיכְלוּן בְּאַתֵּר דְּכִי אַתָּה וּבְנִיךָ וּבְנִתֶיךָ
עֲמֹד אַרִי חֻלְקָךְ וְחֻלְק בְּנִיךָ אִתִּי־הִיבֹו מִנְכַּסְת
קֳדִישָׁא דְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל: י' שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְחֲזוּה
הַתְּנוּפָה עַל אִשֵּׁי הַחֻלְבִּים יִבְיֹאוּ לְהַנִּיף תְּנוּפָה
לִפְנֵי יְהוָה וְהָיָה לָךְ וּלְבְּנֶיךָ אִתְּךָ לְחֻק־עוֹלָם
כְּאִשֶּׁר צִוָּה יְהוָה: שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְחֲזוּה הַתְּנוּפָה
עַל אִשֵּׁי הַחֻלְבִּים יִבְיֹאוּ לְהַנִּיף תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה
וְהָיָה לָךְ וּלְבְּנֶיךָ אִתְּךָ לְחֻק־עוֹלָם כְּאִשֶּׁר צִוָּה
יְהוָה: שׁוֹקָא דְּאַפְרָשׁוּתָא וְחֲדִיא דְּאַרְמוּתָא עַל
קְרַבְנֵי תְּרִפָּא יִיתוּן לְאַרְמָא אַרְמָא קֳדָם יי' וְהִיא
לָךְ וּלְבְּנֶיךָ עֲמֹד לְקִנָּם עֲלֵם כְּמָא דִּי פְקִיד יי':

חֲמִישִׁי כ' וְאַתָּה | שְׁעִיר הַחַטָּאת דִּרְשׁ דִּרְשׁ מֹשֶׁה
וְהִנֵּה שְׁרָף וְיִקְצֹף עַל־אֶלְעָזָר וְעַל־אִיתָמָר בְּנֵי
אֶהֱרֹן הַנּוֹתֶרֶם לֵאמֹר: וְאַתָּה | שְׁעִיר הַחַטָּאת
דִּרְשׁ דִּרְשׁ מֹשֶׁה וְהִנֵּה שְׁרָף וְיִקְצֹף עַל־אֶלְעָזָר
וְעַל־אִיתָמָר בְּנֵי אֶהֱרֹן הַנּוֹתֶרֶם לֵאמֹר: וְיִת צִפִּירָא
דְּחֲטָאתָא מִתְּבַע תְּבַעֵי מֹשֶׁה וְהָא אִתְּוֹקֵד וְרָגַז

בַּיּוֹם כָּל אֲשֶׁר-לוֹ סָנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּיּוֹם
 בַּיּוֹם וּבִנְחָלִים אַתֶּם תֹּאכְלוּ: אֶת־זֶה תֹּאכְלוּ
 מִכָּל אֲשֶׁר בַּיּוֹם כָּל אֲשֶׁר-לוֹ סָנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת
 בַּיּוֹם בַּיּוֹם וּבִנְחָלִים אַתֶּם תֹּאכְלוּ: יֵת דִּין
 תִּכְלוֹן מִכָּל דֵּי בִמְיָא כָּל דֵּי לֵה צִיצִין וְקַלְפִּין
 בִּמְיָא בִּמְמִיָּא וּבִנְחָלִיָּא יִתְהוֹן תִּכְלוֹן: וְכָל
 אֲשֶׁר אִין-לוֹ סָנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּיּוֹם וּבִנְחָלִים
 מִכָּל שְׂרָץ הַיּוֹם וּמִכָּל גִּפְשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר בַּיּוֹם
 שֶׁקֶץ הֵם לָכֵם: וְכָל אֲשֶׁר אִין-לוֹ סָנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת
 בַּיּוֹם וּבִנְחָלִים מִכָּל שְׂרָץ הַיּוֹם וּמִכָּל גִּפְשׁ הַחַיָּה
 אֲשֶׁר בַּיּוֹם שֶׁקֶץ הֵם לָכֵם: וְכָל דֵּי לֵית לֵה צִיצִין
 וְקַלְפִּין בִּמְמִיָּא וּבִנְחָלִיָּא מִכָּל רַחֲשָׂא דְמִיָּא
 וּמִכָּל גִּפְשָׂא חֵיתָא דֵּי בִמְיָא שֶׁקֶצָא אֲנוֹן לָכוֹן:
 י וְשֶׁקֶץ יִהְיוּ לָכֵם מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ וְאֶת־
 נִבְלָתָם תִּשְׁקְצוּ: וְשֶׁקֶץ יִהְיוּ לָכֵם מִבְּשָׂרָם לֹא
 תֹאכְלוּ וְאֶת־נִבְלָתָם תִּשְׁקְצוּ: וְשֶׁקֶצָא יִהְיוּ לָכוֹן
 מִבְּסָרְהוֹן לֹא תִכְלוֹן וְזֵית נִבְלָתְהוֹן תִּשְׁקְצוּ:
 י בָּל אֲשֶׁר אִין-לוֹ סָנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּיּוֹם שֶׁקֶץ
 הוּא לָכֵם: כָּל אֲשֶׁר אִין-לוֹ סָנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּיּוֹם
 שֶׁקֶץ הוּא לָכֵם: כָּל דֵּי לֵית לֵה צִיצִין וְקַלְפִּין
 בִּמְיָא שֶׁקֶצָא הוּא לָכוֹן: י וְאֶת־אֵלֶּה תִּשְׁקְצוּ
 מִן־הָעוֹף לֹא יֹאכְלוּ שֶׁקֶץ הֵם אֶת־הַנֶּשֶׁר וְאֶת־
 הַפֶּרֶס וְאֶת־הָעוֹנִיָּה: וְאֶת־אֵלֶּה תִּשְׁקְצוּ מִן־הָעוֹף
 לֹא יֹאכְלוּ שֶׁקֶץ הֵם אֶת־הַנֶּשֶׁר וְאֶת־הַפֶּרֶס וְאֶת־
 הָעוֹנִיָּה: וְזֵית אֵלֶּיךָ תִּשְׁקְצוּן מִן עוֹפָא לֹא יִתְאֲכְלוּ
 שֶׁקֶצָא אֲנוֹן נִשְׂרָא וְעַר וְעִזָּא: י וְאֶת־הַדָּאָה
 וְאֶת־הָאִיָּה לְמִינָהּ: וְאֶת־הַדָּאָה וְאֶת־הָאִיָּה
 לְמִינָהּ: וְדִיתָא וְטַרְפִּיתָא לְזִנָּה: י אֵת כָּל־עֶרֶב
 לְמִינֵהּ: אֵת כָּל־עֶרֶב לְמִינֵהּ: יֵת כָּל עוֹרְבָא לְזִנָּה:
 י וְאֵת בֵּית הַיַּעֲזֵנָה וְאֶת־הַתַּחֲמָס וְאֶת־הַשְּׁחָף
 וְאֶת־הַנֶּגֶץ לְמִינָהּ: וְאֵת בֵּית הַיַּעֲזֵנָה וְאֶת־הַתַּחֲמָס
 וְאֶת־הַשְּׁחָף וְאֶת־הַנֶּגֶץ לְמִינָהּ: וְזֵית בֵּית נַעֲמִיתָא
 וְצִיצָא וְצַפֵּר שֶׁחָפָא וְנִצָּא לְזִנָּה: י וְאֶת־הַכּוֹס
 וְאֶת־הַשִּׁלְדָּ וְאֶת־הַנִּשְׁוֹף: וְאֶת־הַכּוֹס וְאֶת־

יִשְׂרָאֵל לְמִיָּמָר דָּא חֵיתָא דֵּי תִכְלוֹן מִכָּל בְּעִירָא
 דֵּי עַל אֶרֶצָא: ג כָּל מִפְּרֶסֶת פְּרֶסֶה וְשִׁסְעַת
 שִׁסְעַת פְּרֶסֶת מַעֲלַת גֵּרָה בְּבַהֲמָה אֶתֶּה תֹּאכְלוּ:
 כָּל מִפְּרֶסֶת פְּרֶסֶה וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת פְּרֶסֶת מַעֲלַת
 גֵּרָה בְּבַהֲמָה אֶתֶּה תֹּאכְלוּ: כָּל דֵּי סְדִיקָן פְּרֶסֶתָא
 וּמִטְלָפִין טְלָפִין פְּרֶסֶתָא מִסְקָא פִּשְׂרָא בְּבִעִירָא
 יִתֶּה תִכְלוֹן: ד אֵךְ אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמַּעֲלֵי
 הַגֵּרָה וּמִמְּפָרְסֵי הַפְּרֶסֶה אֶת־הַגִּמְלָה כִּי־מַעֲלָה
 גֵּרָה הוּא וּפְרֶסֶה אִינְנוּ מִפָּרִים טָמֵא הוּא לָכֵם:
 אֵךְ אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמַּעֲלֵי הַגֵּרָה וּמִמְּפָרְסֵי
 הַפְּרֶסֶה אֶת־הַגִּמְלָה כִּי־מַעֲלָה גֵּרָה הוּא וּפְרֶסֶה
 אִינְנוּ מִפָּרִים טָמֵא הוּא לָכֵם: בְּרִם יֵת דִּין לֹא
 תִכְלוֹן מִמְּסָקֵי פִּשְׂרָא וּמִמְּסָדִיקֵי פְּרֶסֶתָא יֵת
 גִּמְלָא אֲרִי מְסִיק פִּשְׂרָא הוּא וּפְרֶסֶתָא לֹא סְדִיקָא
 מְסָאָב הוּא לָכוֹן: ה וְאֶת־הַשֶּׁפֶן כִּי־מַעֲלָה גֵּרָה
 הוּא וּפְרֶסֶה לֹא יִפְּרוּ טָמֵא הוּא לָכֵם: וְאֶת־
 הַשֶּׁפֶן כִּי־מַעֲלָה גֵּרָה הוּא וּפְרֶסֶה לֹא יִפְּרוּ טָמֵא
 הוּא לָכֵם: וְזֵית טַפֹּא אֲרִי מְסִיק פִּשְׂרָא הוּא
 וּפְרֶסֶתָא לֹא סְדִיקָא מְסָאָב הוּא לָכוֹן: ו וְאֶת־
 הָאֲרֻנָּבֶת כִּי־מַעֲלַת גֵּרָה הוּא וּפְרֶסֶה לֹא
 הַפְּרִיסָה טָמֵאָה הוּא לָכֵם: וְאֶת־הָאֲרֻנָּבֶת כִּי־
 מַעֲלַת גֵּרָה הוּא וּפְרֶסֶה לֹא הַפְּרִיסָה טָמֵאָה הוּא
 לָכֵם: וְזֵית אֲרֻנָּבֶת אֲרִי מְסָקָא פִּשְׂרָא הִיא וּפְרֶסֶתָא
 לֹא סְדִיקָא מְסָאָב הִיא לָכוֹן: ז וְאֶת־הַחֲזִיר
 כִּי־מִפָּרִים פְּרֶסֶה הוּא וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת פְּרֶסֶה וְהוּא
 גֵּרָה לֹא־יִגֵּר טָמֵא הוּא לָכֵם: וְאֶת־הַחֲזִיר כִּי־
 מִפָּרִים פְּרֶסֶה הוּא וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת פְּרֶסֶה וְהוּא גֵּרָה
 לֹא־יִגֵּר טָמֵא הוּא לָכֵם: וְזֵית חֲזִירָא אֲרִי סְדִיק
 פְּרֶסֶתָא הוּא וּמִטְלָפִין טְלָפִין פְּרֶסֶתָא וְהוּא פִּשְׂרָא
 לֹא פִּשֵּׁר מְסָאָב הוּא לָכוֹן: ח מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ
 וּבִנְבָלָתָם לֹא תִגְעוּ טָמֵאִים הֵם לָכֵם: מִבְּשָׂרָם
 לֹא תֹאכְלוּ וּבִנְבָלָתָם לֹא תִגְעוּ טָמֵאִים הֵם לָכֵם:
 מִבְּסָרְהוֹן לֹא תִכְלוֹן וּבִנְבָלָתְהוֹן לֹא תִקְרְבוּן
 מְסָאָבִין אֲנוֹן לָכוֹן: ט אֶת־זֶה תֹּאכְלוּ מִכָּל אֲשֶׁר

השֶׁלֶךְ וְאֶת־הַיְנִשּׁוּף: וְקָרָא וְשָׁלַי נֹנָא וְקַפּוּפָא:
 י וְאֶת־הַתְנַשְּׁמַת וְאֶת־הַקָּאָת וְאֶת־הַרְחָם:
 וְאֶת־הַתְנַשְּׁמַת וְאֶת־הַקָּאָת וְאֶת־הַרְחָם: וּבֹתָא
 וְקֹאֲתָא וִירְקִיקָא: יט וְאֶת־הַחֲסִידָה הָאֲנָפָה
 לְמִינָהּ וְאֶת־הַדּוּכִיפָת וְאֶת־הַעֲטִלָּף: וְאֶת־
 הַחֲסִידָה הָאֲנָפָה לְמִינָהּ וְאֶת־הַדּוּכִיפָת וְאֶת־
 הַעֲטִלָּף: וְחִנּוּרִיתָא וְאֲבוּ לִזְנָה וְנֹגַר טוּרָא
 וְעַטְלָפָא: כ כָּל שֶׁרֶץ הָעוֹף הַהֶלֶךְ עַל־אַרְבַּע
 שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם: כָּל שֶׁרֶץ הָעוֹף הַהֶלֶךְ עַל־אַרְבַּע
 שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם: כָּל רֶחֶשָׁא דְעוּפָא דְמַהֲלֵךְ עַל
 אַרְבַּע שֶׁקֶצָא הוּא לִכּוֹן: כא אֵךְ אֶת־זֶה תֹאכְלוּ
 מִכֹּל שֶׁרֶץ הָעוֹף הַהֶלֶךְ עַל־אַרְבַּע אֲשֶׁר־לוֹ
 כְּרָעִים מִמַּעַל לְרַגְלָיו לְנֹתַר בָּהֶן עַל־הָאָרֶץ:
 אֵךְ אֶת־זֶה תֹאכְלוּ מִכֹּל שֶׁרֶץ הָעוֹף הַהֶלֶךְ
 עַל־אַרְבַּע אֲשֶׁר־לוֹ כְּרָעִים מִמַּעַל לְרַגְלָיו לְנֹתַר
 בָּהֶן עַל־הָאָרֶץ: כִּרְם יֵת דִּין תִּכְלֹן מִכֹּל רֶחֶשָׁא
 דְעוּפָא דְמַהֲלֵךְ עַל אַרְבַּע דִּי לֵה קֶרְצוּלִין מַעֲלֵי
 רִגְלוֹהִי לְקַפְצָא בְּהוֹן עַל אֶרְעָא: כב אֶת־אֵלֶּה
 מֵהֶם תֹאכְלוּ אֶת־הָאֲרָבָה לְמִינֹהּ וְאֶת־הַפְּלָעִם
 לְמִינֵיהּ וְאֶת־הַחֲרָגֵל לְמִינֵיהּ וְאֶת־הַחֲגֹב
 לְמִינֵיהּ: אֶת־אֵלֶּה מֵהֶם תֹאכְלוּ אֶת־הָאֲרָבָה
 לְמִינֹהּ וְאֶת־הַפְּלָעִם לְמִינֵיהּ וְאֶת־הַחֲרָגֵל לְמִינֵיהּ
 וְאֶת־הַחֲגֹב לְמִינֵיהּ: יֵת אֵלִין מִנְהוֹן תִּכְלֹן יֵת
 גּוּבָא לִזְנָה וְיֵת חֲגֹבָא לִזְנוּהִי: כג וְכֹל שֶׁרֶץ הָעוֹף
 אֲשֶׁר־לוֹ אַרְבַּע רַגְלִים שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם: וְכֹל
 שֶׁרֶץ הָעוֹף אֲשֶׁר־לוֹ אַרְבַּע רַגְלִים שֶׁקֶץ הוּא
 לָכֶם: וְכֹל רֶחֶשָׁא דְעוּפָא דִי לֵה אַרְבַּע רַגְלִין
 שֶׁקֶצָא הוּא לִכּוֹן: כד וְלֹאֲלֵה תִטְמְאוּ כָּל־הַנֶּגַע
 בְּנִבְלָתָם יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב: וְלֹאֲלֵה תִטְמְאוּ
 כָּל־הַנֶּגַע בְּנִבְלָתָם יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב: וְלֹאֲלִין
 תִּסְתַּאֲבוּן כָּל דִּיקְרָב בְּנִבְלָתָהוֹן יְהִי מִסָּאָב עַד
 רַמְשָׁא: כה וְכֹל־הַנֶּשֶׂא מִנִּבְלָתָם יִכָּסֶּם בְּגָדָיו
 וְיִטְמָא עַד־הָעֶרֶב: וְכֹל־הַנֶּשֶׂא מִנִּבְלָתָם יִכָּסֶּם

בְּגָדָיו וְיִטְמָא עַד־הָעֶרֶב: וְכֹל דִּיטוּל מִנִּבְלָתָהוֹן
 יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיְהִי מִסָּאָב עַד רַמְשָׁא: כו לְכֹל־
 הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הוּא מִפְּרֹסַת פְּרֹסָה וְשִׁסַּע |
 אֵינָנָה שְׁסַעַת וְגֵרָה אֵינָנָה מַעֲלָה טְמֵאִים הֵם
 לָכֶם כָּל־הַנֶּגַע בָּהֶם יִטְמָא: לְכֹל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר
 הוּא מִפְּרֹסַת פְּרֹסָה וְשִׁסַּע | אֵינָנָה שְׁסַעַת וְגֵרָה
 אֵינָנָה מַעֲלָה טְמֵאִים הֵם לָכֶם כָּל־הַנֶּגַע בָּהֶם
 יִטְמָא: לְכֹל בְּעִירָא דִּי הִיא סְדִיקָא פְּרֹסָתָא
 וְטִלְפִין לִיתְהָא מִטְלָפָא וּפִשְׁרָא לִיתְהָא מִסָּקָא
 מִסָּאָבִין אֲנוּן לִכּוֹן כָּל דִּיקְרָב בְּהוֹן יְהִי מִסָּאָב:
 כז וְכֹל | הוֹלֵךְ עַל־כַּפָּיו בְּכֹל־הַחִיָּה הַהֹלֶכֶת
 עַל־אַרְבַּע טְמֵאִים הֵם לָכֶם כָּל־הַנֶּגַע בְּנִבְלָתָם
 יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב: וְכֹל | הוֹלֵךְ עַל־כַּפָּיו בְּכֹל־
 הַחִיָּה הַהֹלֶכֶת עַל־אַרְבַּע טְמֵאִים הֵם לָכֶם כָּל־
 הַנֶּגַע בְּנִבְלָתָם יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב: וְכֹל דְּמַהֲלֵךְ עַל
 יְדוּהִי בְּכֹל חִיתָא דְמַהֲלֵכָא עַל אַרְבַּע מִסָּאָבִין
 אֲנוּן לִכּוֹן כָּל דִּיקְרָב בְּנִבְלָתָהוֹן יְהִי מִסָּאָב עַד
 רַמְשָׁא: כח וְהַנֶּשֶׂא אֶת־נִבְלָתָם יִכָּסֶּם בְּגָדָיו
 וְיִטְמָא עַד־הָעֶרֶב טְמֵאִים הֵמָּה לָכֶם: וְהַנֶּשֶׂא
 אֶת־נִבְלָתָם יִכָּסֶּם בְּגָדָיו וְיִטְמָא עַד־הָעֶרֶב טְמֵאִים
 הֵמָּה לָכֶם: וְדִיטוּל יֵת נִבְלָתָהוֹן יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי
 וְיְהִי מִסָּאָב עַד רַמְשָׁא מִסָּאָבִין אֲנוּן לִכּוֹן: כט
 כֹּחַ לָכֶם הַטְּמֵא בְּשֶׁרֶץ הַשָּׂרִץ עַל־הָאָרֶץ
 הַחֹלֵד וְהַעֲכָפָר וְהַצֵּב לְמִינֵיהּ: וְזֶה לָכֶם הַטְּמֵא
 בְּשֶׁרֶץ הַשָּׂרִץ עַל־הָאָרֶץ הַחֹלֵד וְהַעֲכָפָר וְהַצֵּב
 לְמִינֵיהּ: וְדִין לִכּוֹן מִסָּאָבָא בְּרֶחֶשָׁא דְרֶחֶשׁ עַל
 אֶרְעָא חֹלֵדָא וְעַכְבָּרָא וְצָבָא לִזְנוּהִי: ל וְהָאֲנָקָה
 וְהַכֹּחַ וְהַלְטָאָה וְהַחֲמַט וְהַתְנַשְּׁמַת: וְהָאֲנָקָה
 וְהַכֹּחַ וְהַלְטָאָה וְהַחֲמַט וְהַתְנַשְּׁמַת: וְיֵלָא וְכֹחַ
 וְחִלְטִיתָא וְחֲמַטָּא וְאַשׁוּתָא: לא אֵלֶּה הַטְּמֵאִים
 לָכֶם בְּכֹל־הַשָּׂרִץ כָּל־הַנֶּגַע בָּהֶם בְּמֹתָם יִטְמָא
 עַד־הָעֶרֶב: אֵלֶּה הַטְּמֵאִים לָכֶם בְּכֹל־הַשָּׂרִץ
 כָּל־הַנֶּגַע בָּהֶם בְּמֹתָם יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב: אֵלִין
 דְּמִסָּאָבִין לִכּוֹן כָּל רֶחֶשָׁא כָּל דִּיקְרָב בְּהוֹן

במותהון יהי מסאב עד רמשא: לא וכל אשר יפל עליו מהם | במתם וטמא מפל-כלי-עץ או בגד או-עור או שק כל-כלי אשר-יעשה מלאכה בהם במים יובא וטמא עד-הערב וטהר: וכל אשר-יפל עליו מהם | במתם וטמא מפל-כלי-עץ או בגד או-עור או שק כל-כלי אשר-יעשה מלאכה בהם במים יובא וטמא עד-הערב וטהר: וכל די יפל עלוהי מנהון במותהון יהי מסאב מפל מאן דאע או לבוש או משך או שק כל מאן די תתעבד עבידא בהון במא יתעל ויהי מסאב עד רמשא וידכי:

שביעי לא וכל-כלי-חרש אשר-יפל מהם אלתוכו כל אשר בתוכו וטמא ואתו תשברו: וכל-כלי-חרש אשר-יפל מהם אלתוכו כל אשר בתוכו וטמא ואתו תשברו: וכל מאן דחסף די יפל מנהון לגוה כל די בגוה יסתאב ויתה תתברון: לא מפל-האכל אשר יאכל אשר יבוא עליו מים וטמא וכל-משקה אשר ישתה בכל-כלי וטמא: מפל-האכל אשר יאכל אשר יבוא עליו מים וטמא וכל-משקה אשר ישתה בכל-כלי וטמא: מפל מיכלא דמתאכל די יעלון עלוהי מיא יהי מסאב וכל משקה די ישתתי בכל מאן יהי מסאב: לא וכל אשר-יפל מנבלתם | עליו וטמא תנור וכירים יתין טמאים הם וטמאים יהיו להם: וכל אשר-יפל מנבלתם | עליו וטמא תנור וכירים יתין טמאים הם וטמאים יהיו להם: וכל די יפל מנבלתהון עלוהי יהי מסאב תנור וכירים יתדעון מסאבין אנון ומסאבין יהון לכון: לא אף מעין וכור מקוה-מים יהיה טהור ונגע בנבלתם וטמא: אף מעין וכור מקוה-מים יהיה טהור ונגע בנבלתם וטמא: ברם מעין וגוב בית כנישות מיא יהי דכי ודיקרב בנבלתהון יהי מסאב: לא וכי יפל מנבלתם על-פל-זרע זרע אשר יזרע טהור הוא: וכי יפל מנבלתם

על-פל-זרע זרע אשר יזרע טהור הוא: וארי יפל מנבלתהון על כל בר זרע זרע די יזרע דכי הוא: לא וכי יתן-מים על-זרע ונפל מנבלתם עליו וטמא הוא להם: וכי יתן-מים על-זרע ונפל מנבלתם עליו וטמא הוא להם: וארי יתקבון מיא על (בר) זרעא ויפל מנבלתהון עלוהי מסאב הוא לכון: ס לא וכי ימות מן-הבהמה אשר-היא להם לאכלה הנגע בנבלתה וטמא עד-הערב: וכי ימות מן-הבהמה אשר-היא להם לאכלה הנגע בנבלתה וטמא עד-הערב: וארי ימות מן בעירא די היא לכון למיכל דיקרב בנבלתה יהי מסאב עד רמשא: מ והאכל מנבלתה יכבם בגדיו וטמא עד-הערב והנשא את-נבלתה יכבם בגדיו וטמא עד-הערב: והאכל מנבלתה יכבם בגדיו וטמא עד-הערב והנשא את-נבלתה יכבם בגדיו וטמא עד-הערב: ודיכול מנבלתה יצבע לבושהי ויהי מסאב עד רמשא ודיטול ית נבלתה יצבע לבושהי ויהי מסאב עד רמשא: מא וכל-השרץ השרץ על-הארץ שקץ הוא לא יאכל: וכל-השרץ השרץ על-הארץ שקץ הוא לא יאכל: וכל רחשא דרחש על ארעא שקצא הוא לא יתאכל: מ כל הולך על-גחון וכל | הולך על-ארבע עד כל-מרבה רגלים לכל-השרץ השרץ על-הארץ לא תאכלום כיי-שקץ הם: כל הולך על-גחון וכל | הולך על-ארבע עד כל-מרבה רגלים לכל-השרץ השרץ על-הארץ לא תאכלום כיי-שקץ הם: כל דמהלך על מעוהי וכל דמהלך על ארבע עד כל סגיאות רגלאין לכל רחשא דרחש על ארעא לא תיכלנן ארי שקצא אנון: מ אל-תשקצו את-נפשתיכם בכל-השרץ השרץ ולא תפמאו בהם ונטמאתם בהם: אל-תשקצו את-נפשתיכם בכל-השרץ השרץ ולא תפמאו בהם ונטמאתם בהם: לא תשקצו ית נפשתיכון בכל רחשא דרחש

דמצרים למִהוּ לִכּוֹן לְאַלֹה וְתַהוֹן קְדִישִׁין אַרִי
 קְדִישׁ אָנָּא: מו וְאֵת תּוֹרַת הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכָל
 נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמִשְׁת בָּמִים וְלִכְל־נֶפֶשׁ הַשְּׂרָצָה
 עַל־הָאָרֶץ: זֵאת תּוֹרַת הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכָל נֶפֶשׁ
 הַחַיָּה הַרְמִשְׁת בָּמִים וְלִכְל־נֶפֶשׁ הַשְּׂרָצָה עַל־
 הָאָרֶץ: דָּא אֲוִרִיתָא דְבַעֲרָא וְדַעוּפָא וְדָכָל
 נִפְשָׁתָא חִיתָא דִּרְחִשָׁא בְּמֵא וְלִכְל נִפְשָׁא
 דִּרְחִשָׁא עַל אָרְעָא: מו לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין
 הַטָּהוֹר וּבֵין הַחַיָּה הַנֹּאֲכָלָת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר
 לֹא תֹאכֵל: לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין
 הַחַיָּה הַנֹּאֲכָלָת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר לֹא תֹאכֵל:
 לֹא־תֹאכֵל בֵּין מִסְּאָבָא וּבֵין דִּכְיָא וּבֵין חִיתָא
 דְּמִתְאֲכָלָא וּבֵין חִיתָא דִּי לֹא מִתְאֲכָלָא: פ פ פ

צ"א פסוקים, עברית סימן.

וְלֹא תִסְתַּאבֹּן בַּהוֹן וְתִסְתַּאבֹּן פּוֹן בַּהוֹן: מו כִּי
 אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם
 קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת־
 נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּכָל־הַשְּׂרָץ הַרְמִשׁ עַל־הָאָרֶץ: כִּי
 אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי
 קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּכָל־הַשְּׂרָץ
 הַרְמִשׁ עַל־הָאָרֶץ: אַרִי אָנָּא יי אֱלֹהִיכֹן וְתִתְקַדְּשׁוּן
 וְתַהוֹן קְדִישִׁין אַרִי קְדִישׁ אָנָּא וְלֹא תִסְתַּאבֹּן יֵת
 נִפְשֹׁתֵיכֹן בְּכָל רְחִשָׁא דִּרְחִשׁ עַל אָרְעָא:
 מַפְסִיר מו כִּי אֲנִי יְהוָה הַמַּעֲלָה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם לְהִיֵּית לָכֶם לְאֱלֹהִים וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי
 קְדוֹשׁ אֲנִי: כִּי אֲנִי יְהוָה הַמַּעֲלָה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם לְהִיֵּית לָכֶם לְאֱלֹהִים וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי
 קְדוֹשׁ אֲנִי: אַרִי אָנָּא יי דְּאַסְק יִתְכּוֹן מֵאֶרְעָא

הפטרה לפרשת שמיני בשמואל ב פרק ו

ו «וַיִּסַּף עוֹד דָּוִד אֶת־כָּל־בְּחֹר בְּיִשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים אָלֶף: ד וַיִּקַּם וַיִּלְךָ דָּוִד וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ
 מִבְּעָלֵי יְהוּדָה לְהַעֲלוֹת מִשֶּׁם אֶת אַרְזֵן הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־נִקְרָא שֵׁם שָׁם יְהוָה צִבְאוֹת יֹשֵׁב הַכְּרִבִּים
 עָלָיו: ג וַיִּרְכְּבוּ אֶת־אַרְזֵן הָאֱלֹהִים אֶל־עֵגְלָה חֲדָשָׁה וַיִּשְׁאָהוּ מִבֵּית אַבִּינֶדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה וַעֲזָא
 וְאַחִיו בְּנֵי אַבִּינֶדָב נְהִיגִים אֶת־הָעֵגְלָה חֲדָשָׁה: ו וַיִּשְׁאָהוּ מִבֵּית אַבִּינֶדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה עִם אַרְזֵן
 הָאֱלֹהִים וְאַחִיו הַלֵּךְ לִפְנֵי הָאָרֶץ: ה וְדָוִד וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִשְׁחָקִים לִפְנֵי יְהוָה בְּכָל עֲצֵי
 כְּרוֹשִׁים וּבְכַנְרוֹת וּבְנִבְלִים וּבְתַפִּים וּבְמִנְעֻנְעִים וּבְצִלְצְלִים: ו וַיָּבֹאוּ עַד־גֵּרֶן נָכוֹן וַיִּשְׁלַח עֲזָה
 אֶל־אַרְזֵן הָאֱלֹהִים וַיֹּאחֲזוּ בּוֹ כִּי שָׁמָּה הַבֶּקֶר: ז וַיַּחֲרִיף יְהוָה בְּעֲזָה וַיַּפְחוּ שָׁם הָאֱלֹהִים עַל־הַשֵּׁל
 וַיָּמָת שָׁם עִם אַרְזֵן הָאֱלֹהִים: ח וַיַּחֲרֵ לְדָוִד עַל אֲשֶׁר פָּרַץ יְהוָה פָּרִץ בְּעֲזָה וַיִּקְרָא לְמָקוֹם הַהוּא
 פָּרִץ עֲזָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה: ט וַיֵּרָא דָּוִד אֶת־יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא וַיֹּאמֶר אֵיךְ יָבֹא אֵלַי אַרְזֵן יְהוָה:
 י וְלֹא־אֲבִיחָה דָּוִד לְחַסִּיר אֵלָיו אֶת־אַרְזֵן יְהוָה עַל־עִיר דָּוִד וַיִּמְתּוּ דָּוִד בֵּית עֲבַד־אָדָם הַגָּתִי: יא וַיֵּשֶׁב
 אַרְזֵן יְהוָה בֵּית עֲבַד אָדָם הַגָּתִי שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים וַיִּבְרַךְ יְהוָה אֶת־עַבְדֵּי אָדָם וְאֶת־כָּל־בֵּיתוֹ: יב וַיֵּלֶךְ
 לַמֶּלֶךְ דָּוִד לֵאמֹר בָּרַךְ יְהוָה אֶת־בְּנֵי עַבְדֵּי אָדָם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ בְּעַבְדֵּי אַרְזֵן הָאֱלֹהִים וַיִּלְךָ
 דָּוִד וַיַּעַל אֶת־אַרְזֵן הָאֱלֹהִים מִבֵּית עַבְדֵּי אָדָם עִיר דָּוִד בְּשִׁמְחָה: יג וַיְהִי כִּי צָעְדוּ גִשְׁאֵי אַרְזֵן
 יְהוָה שְׁשֵׁה צָעָדִים וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא: יד וְדָוִד מְכַרְפֵּר בְּכָל עֹז לִפְנֵי יְהוָה וְדָוִד חָגוֹר אֶפֶוד בָּד:
 טו וְדָוִד וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מַעֲלִים אֶת־אַרְזֵן יְהוָה בְּתִרְעוּעָה וּבִקְוֹל שׁוֹפָר: טז וַהֲיָה אַרְזֵן יְהוָה בָּא
 עִיר דָּוִד וּמִיכָל בַּת־שָׁאוּל גִּשְׁקָהּ אֲבָעַד הַחִלּוֹן וְהִרָא אֶת־הַמֶּלֶךְ דָּוִד מִפָּנָיו וּמְכַרְפֵּר לִפְנֵי יְהוָה

וּתְבֹזְלוּ בְּלִפְתֵּי: יִיבְאֻ אֶת־אֲרוֹן יְהוָה וַיִּצְיֵגוּ אֹתוֹ בְּמִקְוָמוֹ בְּתוֹךְ הָאֶחָל אֲשֶׁר נִמְהָלָו דָּוִד וַיַּעַל
 דָּוִד עֲלֹזֹת לִפְנֵי יְהוָה וּשְׁלָמִים: יִיבָּל דָּוִד מִהַעֲלֹת הָעוֹלָה וְהַשְׁלָמִים וַיִּבְרֹךְ אֶת־הָעָם בְּשֵׁם
 יְהוָה צְבָאוֹת: יִיבָחֵלֶק לְכָל־הָעָם לְכָל־חֶמֶן יִשְׂרָאֵל לְמֵאִישׁ וְעַד־אִשָּׁה לְאִישׁ חֶלֶת לֶחֶם אֶחָת
 וְאֶשְׁפָּר אֶחָד וְאִשִּׁישָׁה אֶחָת וַיִּלֶּךְ כָּל־הָעָם אִישׁ לְבֵיתוֹ:

לחיות עם הרבי
- סביב השעון

וידאו מהרבי ברצף
 בכל שעות היממה

**לבית חב"ד, בית הכנסת,
 לעסק או למוסד החינוכי**
 התוכן מתעדכן כל העת,
 בקטעים רלוונטיים
 תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

מבצע מיוחד
 לארץ הקודש:
 הנחה 35%
 לשנה
 הראשונה

לפרטים והרשמה:
JEM ישראל < did.li/JEM-tv < 03-3083554

chabadisrael.co.il

התקשרות

אצלך במייל!

עושים מגוי דיגיטלי
 ל'התקשרות' ולשאר העלונים השבועיים
 של צעירי חב"ד ומקבלים את העלונים מדי
 שבוע ישירות לדואר האלקטרוני שלכם

חב"ד ישראל << הכתובת שלך לכל עניין יהודי

צעירי
 אגודת
 חב"ד

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפי הזריחה	72 ד' לפי הזריחה							
ו', כ"ז בניסן	3:48	4:43	5:07	6:08	9:18	12:39	13:12	19:17.2	19:42
ש"ק, כ"ח בניסן	3:46	4:42	5:05	6:06	9:17	12:39	13:12	19:17.9	19:43
א', כ"ט בניסן	3:45	4:41	5:04	6:05	9:16	12:39	13:12	19:18.6	19:44
ב', ל' בניסן	3:43	4:39	5:03	6:04	9:16	12:38	13:12	19:19.3	19:45
ג', א' באייר	3:41	4:38	5:02	6:04	9:15	12:38	13:12	19:20.0	19:46
ד', ב' באייר	3:40	4:37	5:01	6:03	9:15	12:38	13:12	19:20.7	19:46
ה', ג' באייר	3:38	4:36	5:00	6:02	9:14	12:38	13:12	19:21.4	19:47
ו', ד' באייר	3:37	4:35	4:59	6:01	9:14	12:38	13:12	19:22.1	19:48

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם כ"ז בניסן ה'תשפ"ה – ד' באייר ה'תשפ"ה

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"ז בניסן	הל' חמץ ומצה פרק ח. נוסח ההגדה. הל' שופר וסוכה ולולב... בפרקים אלו. פרק א-ב.	הל' נזקי ממון פרק י!	מ"ע קנז. ספר משנה תורה סוף הלכות חמץ ומצה: נוסח ההגדה. מ"ע קע.
ש"ק	כ"ח בניסן	פרק ג-ה.	פרק יא.	מ"ע קסח.
א'	כ"ט בניסן	פרק ו-ח.	פרק יב.	מ"ע קסט.
ב'	ל' בניסן	הל' שקלים... בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק יג.	מ"ע קעא.
ג'	א' באייר	פרק ד. הל' קדוש החדש. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק יד.	מ"ע קעא. קנג.
ד'	ב' באייר	פרק ג-ה.	הל' גניבה... בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע קנג.
ה'	ג' באייר	פרק ו-ח.	פרק ב.	מ"ע קנג.
ו'	ד' באייר	פרק ט-יא.	פרק ג.	מ"ע קנג.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
שמיני	18:35	19:53	18:57	19:55	18:47	19:56	18:56	19:53
תזריע מצורע	18:40	19:58	19:02	20:01	18:53	20:01	19:01	19:59

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחי
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**